

de anti fascist

2007 - 4

In dit nummer o.a.

Ter inleiding + rectificatie
blz. 2

De wraak van Duitsland
blz. 3

Berichten van de FIR
blz. 18

Van Celine
blz. 22

Srebrenica-document
blz. 24

Persverklaring
Koerdische jongeren
blz. 26

Hannie Schaft herden-
king, etc.
blz. 27

uitgave van:

**anti fascistische oud verzetsstrijders nederland
bond van anti fascist**

Leharstraat 8 - 6961 BM Eerbeek

de anti fascist

Verschijnt 4 keer per jaar.
ISSN 0166-7556

Algemeen correspondentie-adres:
Leharstraat 8 - 6961 BM Eerbeek
Tel. 0313-654685
e-mail secr@afvn.nl
website www.afvn.nl

Abonnementsprijs:
Minimaal 10 euro per jaar

Losse nummers euro 2,50 (excl. portokosten)

Opgave abonnementen:
Telefonisch of per e-mail

Redactie coördinatie:
Jan Cleton

Redaktiemedewerkers:
Jan IJssink,
Celine v.d. Hoek,
Piet Schouten,
Toos Plug,
en vele anderen.

Vertaalster:
Toos Plug

Buitenlandse contacten:
Celine v.d. Hoek,
Annabelle Schouten.

Layout:
Jan Cleton

De Antifascist is een uitgave van de A.F.V.N. (Anti Fascistische oud Verzetsstrijders Nederland, Bond van Anti-fascisten).

Deze vereniging stelt zich ten doel:
a. te zorgen dat de daden van het anti-fascistische verzet bekendheid houden, respectievelijk bekendheid krijgen;
b. herlevend fascisme (neo-fascisme) te signaleren en met alle, bij de wet geoorloofde middelen te bestrijden;
c. te strijden voor vrede en vriendschap tussen de volkeren;
d. te strijden tegen iedere vorm van discriminatie.

Wilt u ons werk steunen?
Stort dan een bijdrage op giro nr.
3206900 t.n.v. penningmeester
A.F.V.N. Voorstraat 42 A, 3931 HE
Woudenberg. Tel. 033 - 2860271

Ter inleiding

De afbeelding op de voorpagina bestaat deze keer uit twee delen: aan de linkerkant een cartoon uit het boek *Blufpoker* van Michel Collon en aan de rechterkant een foto uit *NATO Crimes in Yugoslavia* (uitgegeven in Belgrado, 1999). Symbolisch drukken we hiermee OORZAAK EN GEVOLG uit betreffende de laatste oorlog in de 20ste eeuw, nl. de oorlog tegen Joegoslavië. Een oorlog die in werkelijk progressieve kringen nog eeuwenlang bekend zal staan als een belangrijk negatief keerpunt in de geschiedenis.

Het is daarom dat we in dit nummer van *de anti fascist* een compleet hoofdstuk uit het boek *Blufpoker* (geschreven in 1997) plaatsen, om het geheugen op te frissen aangaande de oorzaak van **deze oorlog tegen Joegoslavië**. Met dank aan de schrijver van dit boek die ons toestemming gaf om het hoofdstuk "De wraak van Duitsland" integraal over te nemen (wij hebben er voor gekozen geen aanpassingen aan het Nederlandse taalgebruik, etc., te doen). Tegelijkertijd kondigde Michel Collon aan dat de prijs van zijn boek *Blufpoker* verlaagd is van 25 tot 15 euro. Ons inziens mag dit boek niet in uw progressieve boekenkast ontbreken, dus als u belangstelling hebt bezoek dan de SHOP op onze website www.afvn.nl of geef uw bestelling van dit boek schriftelijk aan ons door via het algemene correspondentie-adres.

Verder in dit nummer o.a.

Een verslag van het 14de FIR-congres dat zeer recent in Athene gehouden werd. De AFVN werd daar door Piet Schouten vertegenwoordigd.

Ook besteden we wederom aandacht aan Srebrenica. Nog dagelijks worden we op zeer eenzijdige manier met de 'genocide' geconfronteerd via de burgerlijke media. Deze halve waarheden dwingen ons, zolang dat voortduurt, te reageren met documenten en artikelen die hopelijk bijdragen aan een meer genuanceerde geschiedschrijving.

Vorige maand overleed Trudel van Reemst-De Vries. In dit nummer een kort In Memoriam. Alhoewel er op Internet heel veel over deze markante oud-Spanjestrjdstster te vinden is, zullen wij voor diegenen onder onze lezers die daar niet over beschikken in een komend nummer uitgebreider aandacht aan haar leven besteden.

Rectificatie

Eind september ontvingen we onderstaande brief:

Aan de hoofdredacteur van AFVN:

Bert Bakkenists artikel Esmée van Eeghen, ten prooi aan de liefde in uw editie van augustus bevat een ernstige fout.

Hij schrijft onder meer: "Voor sommigen was Esmée een warme, loyale vrouw die nergens bang voor was en goed met een revolver kon omgaan. **Voor anderen, waaronder Dr., L. de Jong, was ze niets meer dan een verraadster die het leven van een aantal van haar vrienden op haar geweten had.**" (Vette druk door mij.)

Het tegendeel van het laatste is waar. Vrij Nederland publiceerde op 6 oktober 1986, enkele weken na zijn reportage De Oorlog van Esmée van Eeghen, een ingezonden brief waarin De Jong haar vrijpleit van verraad. De Jong was het hoofd van het Rijks (nu Nederlands) Instituut voor Oorlogsdocumentatie. Onder zijn brief staat een nawoord van Anita van Ommeren en Ageeth Scherphuis, de schrijfsters van die reportage. Daarin erkenden zij dat hun stuk een foute indruk gaf van Esmée's gedrag en eindigden met: "Onze verontschuldiging voor deze onzorgvuldigheid".

Aangehecht vindt u een kopie van de De Jongs brief, mij 26 oktober 2007 gestuurd door de archivaris van Vrij Nederland.

Als Esmée's halfbroer verzoek ik u de gewraakte zin van dhr Bakkenist prominent te corrigeren, ter wille van de nagedachtenis van een gevallen verzetsstrijdster.

Hoogachtend,
Sander Schimmelpenninck van der Oye
Oakville, Ontario
Canada

Na bestudering van de ons toegezonden gegevens hebben wij, na overleg met Bert Bakkenes, besloten dat we volgaarne deze rectificatie plaatsen. En dit ook aan de afzender medegegedeeld. Alhoewel we zoveel mogelijk onze bronnen controleren, blijven dit soort vergissingen helaas mogelijk. We zullen er nog meer aandacht aan besteden.

De redactie

De wraak van Duitsland

*Kanselier Kohl krijgt voor mekaar wat Keizer Wilhelm
of Hitler niet vermochten.*
De Beierse minister van Binnenlandse Zaken in 1992¹

Tijdens heel de Joegoslavische crisis doet Duitsland alsof zijn houding een reactie is, de 'erkenning' van een 'spontane' vraag van Kroatië en Slovenië. Die versie is door de meeste media en auteurs overgenomen. Maar is het wel geloofwaardig dat Duitsland zulke zwaarwichtige beslissing zou improviseren en daarbij ook nog eens zou ingaan tegen de wil van al zijn traditionele partners? Om dat te weten te komen, gaan we even terug in de tijd...

Al in 1991 stipte de Franse generaal Gallois 'aan dat Duitsland sinds het begin van het jaar - en waarschijnlijk al langer - wapens leverde aan Kroatië via Italië, Hongarije en Tsjecho-Slowakije. Meer dan duizend vrachtwagens vervoerden lichte wapens, maar ook antitank- en luchtafweergeschut, munitie en mobiele herstelplaatsen'.² Zes maanden voor de eerste gevechten uitbraken waren er dus al wapenleveringen.

Zo beschikte ook Slovenië vanaf zijn korte oorlog met het Joegoslavische leger (JNA) over een aantal wapens die niet tot de normale uitrusting van de plaatselijke 'territoriale troepen' behoorden en die dus clandestien waren ingevoerd voor het conflict uitbrak. De Belgische journalist George Berghezan komt tot die vaststelling in een studie over de schendingen van het wapenembargo: 'We zien dat er tegen de tanks van het JNA op een doeltreffende manier gebruik gemaakt is van antitankwapens van het type Armbrust. Het is een wapensysteem dat tot begin 1980 door de Duitse firma Messerschmitt-Bolko,, Blohm (MBB), een dochteronderneming van Mercedes, geproduceerd werd.'^{2bis}

Maar als we nog verder teruggaan in de tijd komen we nog meer te weten...

Twaalf jaar eerder, de mollen van Kinkel...

In 1979 komt een zekere Klaus Kinkel aan het hoofd van de BND (Bundes Nachrichten Dienst, Duits equivalent van de CIA). Dertien jaar later wordt hij minister van Buitenlandse Zaken. Wat heeft hij bij de BND gedaan? Een boek³ van een oud BND-agent, Erich Schmidt-Eenboom, maakt duidelijk dat hij er het uiteenvallen van Joegoslavië zeer actief heeft voorbereid.

De kern van zijn werk staat eruit om twee elementen met elkaar in contact te brengen en te verbinden: enerzijds de 'communisten' uit Zagreb wier stellingen steeds minder communistisch en steeds meer nationalistisch worden; anderzijds de verschillende uiterst-rechtse Kroatische bewegingen in ballingschap. Na de nederlaag van 1945 en de installatie van het Titoregime vluchtten zeer veel Kroatische fascistische naar de Verenigde Staten, Canada en naar verschillende Europese landen...

Om die geheime activiteit in Joegoslavië te organiseren wordt Klaus Dörner door Kinkel in Belgrado gestationeerd. Dörner is een agent die nauwe banden heeft met de nationalistische Kroatische kringen, onder meer met Bruno Busic, de ideoloog van het 'Groot-Kroatië', en met Ernest Bauer, die ooit de geheime dienst commandeerde van de fascistische Oostachistaat, een van Hitlers bondgenoten tijdens de Tweede Wereldoorlog. In 1981 gaat Dörner op bezoek bij de toekomstige leider van het 'onafhankelijke' Kroatië, Franjo Tudjman, die dan voor de tweede maal gevangen zit omwille van zijn nationalistische separatistische activiteiten. Het is de start van een mediacampagne in Duitsland voor de vrijlating van Tudjman.

Het boek van Erich Schmidt-Eenboom geeft aan dat er een honderdtal agenten van de BND onder bevel van Kinkel actief zijn in Joegoslavië. Kinkel moedigt ook de terugkeer aan van de Kroatische Oostachi's, die Joegoslavië na de

Wie heeft Slovenië bewapend?

In een interview verklaart de Sloveense schrijfster Marina Vogric dat de Sloveense machthebbers tijdens de staking van de vuilnismanen in Ljubljana vuilniskarren gevuld met wapens uit Oostenrijk hebben ingevoerd. Ze beschuldigt **de Oostenrijkse christen-democratie en 'sommige Duitse politici' ervan anti-tankversperringen en allerlei andere wapens geleverd te hebben.**

Ze zegt dat er tijdens de Sloveense lente (die de uitroeping van de onafhankelijkheid voorafging) zoveel schandalen rond wapensmokkel geweest zijn, dat 'onze kinderen er ganse encyclopedieën mee zouden kunnen vullen' en dat de voorzitter van de parlementaire commissie die klaarheid over die smokkel moest brengen 'zich erover beklaagde op een echte muur van stilzwijgen te botsen, omdat de wapenhandel tot staatsgeheim verheven werd. Hij is er van overtuigd dat er pas klaarheid zal komen na het "fiat" van de Verenigde Staten en de CIA'.¹

1. *Dialogue* (Frankrijk), Parijs, september 1996.

oorlog ontvluchtten. Onder hen Tomislav Milic, die chef 'speciale missies' zal worden van de politie van Zagreb.

De mensen die Kinkel rekruteert zijn de rechtstreekse erfgenamen van de fascistische Oestachi's. In verschillende Europese landen hebben ze terreur gezaaid met bomaanslagen en met bloedige executies van linkse 'vijanden'. Maar die 'goede' terroristen worden in Duitsland niet verontrust. Ook al hebben ze nauwe banden met Duitse en internationale fascistische groepen, en ook al bereiden ze zich al lang voor op een militaire interventie in Kroatië. Het is trouwens in die kringen dat begin jaren '90 de 'doodseskaders' gerekruteerd worden. En zelfs Kroatische kranten zullen die vergelijken met 'Zuid-Amerikaanse toestanden'.

Maar noch Kinkel, noch zijn opvolgers zijn al te kieskeurig wat betreft de democratische overtuiging van de 'opposanten' die ze steunen. Het bewijs? In 1978 stelt Belgrado voor vier Duitse terroristen van de Rote Armee Fraktion uit te wisselen tegen twee Kroatische Oestachi's die hun toevlucht in Duitsland zochten. Bonn weigert, ondanks het hysterisch klimaat dat toen tegen die RAF geschapen werd. Bonn hecht veel meer waarde aan het behoud van het wapen van het Oestachi-nationalisme om Joegoslavië op te blazen.

Hebben die voorbereidingen een belangrijke rol gespeeld in de afscheuring? 'Ja, antwoordt de Duitse journalist Jürgen Elsässer, hoofdredacteur van het linkse dagblad *Junge Welt* en specialist in de balkanproblematiek. Dankzij de BND verwierven de Kroatische geheime diensten vanaf de jaren '70-'80 een onafhankelijke positie ten opzichte van hun Joegoslavische collega's. Die Kroatische diensten hebben de afscheuring praktisch georganiseerd. Ze hebben zich beziggehouden met de levering van wapens. Ze waren diplomatiek zeer actief in de jaren 1990 en 1991. En het waren die diensten die de pro-Joegoslavische politici in 1991 lieten arresteren.

Kinkel was erin geslaagd twee stromingen binnen die geheime diensten te doen samenwerken: een nationaal-communistische (of eerder nationaal-titoïstische) stroming en de oestachistrekking. Vandaag heeft de oestachistrekking het gehaald. Tudjman is nog de enige vertegenwoordiger van de nationaal-titoïsten. Al zijn medestanders hebben zich teruggetrokken of hebben, zoals Stipe Mesic, zwakkere partijen opgericht.⁴

Nochtans zijn geheime diensten nooit meer dan uitvoerders. Zij hebben het uiteenspatten van Joegoslavië voorbereid, maar de grote beslissingen berusten in laatste instantie bij de economische machten. Franz Josef Strauss, een van de belangrijkste naoorlogse politici in Duitsland, zei: 'Eerst de economische overheersing, dan de politieke en dan de militaire.'⁵ Wij onderzoeken nu hoe Duitsland het aanpakte om in de Balkan eerst zijn economische, dan zijn politieke en tenslotte zijn militaire overheersing te vergroten...

Eerst, de economische overheersing...

Vanaf 1989 steekt Duitsland zijn Amerikaanse en Europese rivalen voorbij in de wedloop voor de Joegoslavische markt. Amerika is dan nog maar goed voor 5% van de Joegoslavische invoer en 7% van de uitvoer. De EEG respectievelijk voor 37% en 38%.⁶ De helft van dat Europese deel wordt door Duitsland ingepalmd. In 1990 draait de helft van de Joegoslavische industrie met Duitse machines. Meer dan 150 Duitse bedrijven (Hoechst, Siemens, AEG...) zijn actief in Slovenië en controleren er 70% van de handel.⁷ Het Oostenrijkse kapitaal, dat zeer dikwijls maar een tussenschakel is voor zijn grote broer (zie p.94-95), is ook zeer actief. Verschillende Oostenrijkse bedrijven maakten zich op om in Slovenië een bedrijf voor de verwerking van toxisch afval op te richten.⁸

Het is het Duitse kapitaal dat de regering Kohl ertoe zal aanzetten Joegoslavië definitief op te blazen. In de zomer van '91 verkondigt die regering nog haar 'gehechtheid aan de integriteit van Joegoslavië', dus aan de lijn van de Europese Unie.

Kroatische en Duitse geheime diensten

Erich Schmidt-Eenboom, oud agent van de BND (Duits equivalent van de CIA) onthult de namen van de plaatselijke agenten van de geheime dienst uit Bonn:

'Met de federalisering van het land (1974, nvda) werden de geheime diensten gesplitst. In Kroatië was de sleutelfiguur Ivan Krajacic, codenaam "Stevo".¹ Hij had de vrije hand om beslissingen te nemen. (...) "Ik ben een nationalist en daar valt niet over te praten", zegt hij tijdens een gesprek met Duhacek, de verantwoordelijke voor de Joegoslavische geheime dienst.

Het centrum van Krajacic in Zagreb kon onbelemmerd gedurende de hele periode van de jaren zestig functioneren. In zijn villa in de chique wijk van Tuskanac, ontving hij zijn vrienden en medewerkers en bereidde hij zijn geliefkoosd scenario voor: de gelijktijdige afscheuring van Kroatië en van Bosnië-Herzegovina met als doel een onafhankelijke staat te vormen.

Hij werkte niet rechtstreeks in de Kroatische dienst UDBA (de Joegoslavische geheime dienst, nvda) maar was erin geslaagd een 'huis in het huis' op te richten. In elke afdeling had hij een parallelle dienst op poten gezet onder zijn controle. Dat gold overigens ook voor de internationale contacten die fel verbeterd waren, vooral dan met de Duitse en Oostenrijkse geheime diensten.

Omwille van zijn gevorderde leeftijd en zijn ziekte bereidde Krajacic zijn opvolging voor onder een kleine kring van intimi: **Josip Manolic, Josip Boljkovac, Franjo Tudjman en Stjepan Stipe Mesic. Die vier waren toen de belangrijkste wegbereders van de Kroatische afscheuring.**

De man van de Duitse BND, Klaus Dörner, nam deze nieuwe boegbeelden als contactpersonen. Hij organiseerde zowel in Kroatië zelf als in Duitsland en in Oostenrijk verschillende geheime ontmoetingen om een band te smeden tussen de nationaal-communisten en de Oestachi-emigratie.'

1. Erich Schmidt-Eenboom, 'De schaduwbokser, Klaus Kinkel en de BND', p.213-216.

Maar in de *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, de belangrijkste spreekbuis van de Duitse zakenwereld staat plots te lezen dat de Joegoslavische staat een ‘misgeboorte’ is. Vijftig jaar eerder was letterlijk dezelfde uitdrukking gebruikt door een Duits leider, namelijk Hitler himself. De socialistische partij SPD zingt mee in het koor door te beweren dat er nooit een eengemaakt democratisch Joegoslavië bestaan heeft.

Het is de economische politiek die de weg opent (zie hiernaast). Vanaf juli 1991 schaft Bonn de garanties af die de handel met Joegoslavië beschermen. De kredietlijnen die daarvoor bestemd waren, worden geblokkeerd. Gezien de torenhoge schuld die het land heeft, komt dat neer op de faillietverklaring van het land. En op het moment dat de verschillende republieken hun uiterste best doen om precies die schuld af te wentelen op de andere republieken, opent Bonn op 5 augustus kredietlijnen voor die republieken die zich willen afscheuren. Die twee maatregelen samen zijn het startsein voor de eindexplosie. Lang voor de officiële regeringsbeslissingen.

Het Duitse kapitaal heeft de echte controle over Kroatië overgenomen. Het gaat koudweg om een uitbreiding van de zone van de D-Mark. ‘Duitsland’, zegt nog Elsässer, ‘controleert 40% van de Kroatische buitenlandse handel. En een groot deel van de deviezen die Joegoslavië binnenkomen, is al lang afkomstig van Kroatische migranten die in Duitsland wonen. Mochten de Kroatische leiders zich ooit tegen Bonn verzetten, dan beschikt Duitsland over duidelijke chantagemiddelen.’ Dat klopt: 35% van de buitenlandse investeringen zijn afkomstig uit Duitsland.

Waarom is Duitsland zo geïnteresseerd in Kroatië? Niet alleen voor zijn Dalmatische kust (een droomgebied voor de Duitse toeristische industrie), ook niet alleen voor de bauxietmijnen of voor zijn scheepsindustrie, maar vooral voor de toegang tot de Middellandse Zee via de havens van Split en Rijeka. Zij kunnen die eeuwenoude Duitse droom waarmaken: heersen van de Baltische tot de Middellandse Zee. Anderzijds vormt Joegoslavië de belangrijkste doorgangsroute van Europa naar het Midden-Oosten.

Daarom ‘schenkt’ Duitsland in januari 1993 twaalf miljoen D-mark om de brug van Maslenica te herbouwen, die tijdens de gevechten vernietigd werd. Niet uit humanitaire bekommernis voor de plaatselijke bevolking, maar omdat die brug het doorgangspunt is tussen het noorden en het zuiden van Dalmatie, en omdat, zo legt een Franse krant uit, ‘in werkelijkheid, de autoweg Budapest-Split, waarvan sommige stukken al in aanbouw zijn, geen schijn van kans maakt indien Zagreb zijn controle over dat sleutelgebied niet herstelt’.⁹ Duitsland, dat Budapest al controleerde, verzekerde zich zo van de laatste ontbrekende schakel in een wegennetwerk om de goederenstroom van noord naar zuid uit te breiden...

Dan de politieke overheersing...

Na de verdwijning van de USSR, verzinkt Duitsland in het ‘politieke vacuüm’ waardoor de Duitse burgerij in staat is haar economische successen politiek te verzilveren. De buitenlandse politiek heroriënteert zich volgens een traditie die in het verleden haar deugdelijkheid al bewees: het principe van de ‘nationaliteit’ gebruiken om staten te doen uiteenspatten zodat men van de brokstukken vazalstaatjes kan maken. Zo ontstaat opnieuw het *Mitteleuropa*-concept, een grote scharnierzone tussen West- en Oost-Europa onder Duitse leiding (dat spreekt voor zich) en die het land toelaat het hele continent te controleren.

Hans-Dieter Genscher, minister van Buitenlandse Zaken, beschrijft de mogelijkheden van dat *Mitteleuropa*: ‘Het is best te begrijpen dat de volkeren van Centraal-, Oost- en Zuidoost-Europa, na tientallen jaren van onderdrukking, hun nationale identiteit en waarden weer tot uitdrukking willen brengen. Daarom moeten we Europese structuren scheppen’.¹⁰

Slovenië en Kroatië werden aangemoedigd

Hoe hebben de westerse media de oorlog in Joegoslavië voorgesteld? Als een gevolg van de Servische agressie waarop Slovenië en Kroatië ‘reageerden’ terwijl Duitsland er zich toe beperkte beide ‘slachtoffers’ te helpen. De Amerikaanse professor Gervasi weerlegt die uitleg over wat in 1991 gebeurde...

‘In dat kruitvat van de Balkan hebben twee daden de huidige oorlog veroorzaakt: de Sloveense en Kroatische afscheuring en de tussenkomst van de Europese Gemeenschap. Het eerste had zonder het tweede niet gekund. Het is duidelijk dat Slovenië en Kroatië naar onafhankelijkheid gedreven werden, lang voor de gevechten tussen het Nationale Joegoslavische leger en de Sloveense territoriale strijdkrachten in de lente van 1991 uitbraken. Hun separatistische aspiraties werden zonder schroom door verschillende Europese mogendheden aangemoedigd, vooral dan door Duitsland en Oostenrijk, en dat geruime tijd voor de vijandelijkheden uitbraken. In maart, toen het duidelijk was dat Kroatië zich wilde afscheuren, begonnen de confrontaties tussen de Kroaten en de Servische minderheden. De Kroatische nationalistische organisaties organiseerden gewelddadige betogingen in Split en ze belegerden een militaire basis in Cospic. Op 5 mei gaf de federale regering het leger de toestemming in Kroatië tussenbeide te komen. Van dan af begon de Europese Gemeenschap druk uit te oefenen op Joegoslavië.

Toen Slovenië en Kroatië hun onafhankelijkheid uitriepen op 25 juni 1991, kwam de Europese Gemeenschap opnieuw tussen om openlijk het separatisme aan te moedigen. Drie dagen nadat het Joegoslavische leger troepen gestuurd had naar de twee republieken, dreigde de Europese Gemeenschap er mee de voorziene hulp van 1 miljard dollar af te schaffen, tenzij Joegoslavië de Europese bemiddeling zou aanvaarden. Als dat niet gebeurde was, zouden Slovenië en Kroatië bezet zijn door Joegoslavische troepen en zou de afscheuring gestopt zijn.’¹

1. Tijdschrift *Covert Action* (vs), winter ‘92-’93, (onze samenvatting).

En Genscher suggereert om ‘de uiteengevallen staten niet aan hun lot over te laten’. Vertaling: laten we ze met alle mogelijke middelen aanhechten bij Duitsland.

‘De nationale identiteit tot uitdrukking brengen?’ Op het ogenblik van die verklaring is de burgeroorlog tussen Kroaten en Serviërs al uitgebroken en heeft het uiteenvallen van de USSR verschrikkelijke burgeroorlogen ontketent. Je moet dus maar durven, of veeleer machiavellistisch zijn, om op zo’n manier de lof te zingen van het chauvinisme en het etnicisme! In feite rekent Genscher erop dat die oorlogen de buurstaten zullen verzwakken en dat ze dan kunnen ingepalmd worden.

De burens verzwakken, dat is de Duitse strategie die achter dat officiële discours verborgen gaat. Alle economen begrijpen dat de onafhankelijkheid van Slovenië en Kroatië beide staten economisch verzwakte. Ze verloren immers hun afzetmarkten, net als hun bron van goedkope grondstoffen die zich allebei in de rest van Joegoslavië bevonden. Volgens de vice-voorzitter van de Wereldbank, ‘staat het voor ons buiten kijf dat op korte en middellange termijn geen enkel deel van Joegoslavië voordeel zal halen uit de desintegratie van Joegoslavië of van zijn economie.’¹¹ Het is echter wel duidelijk dat het verbreken van die economische banden de ministaatjes nog meer in de armen van Oostenrijk en Duitsland zal drijven.

Het bewijs? In januari 1993 titelt *Danas*, een Kroatische krant, ‘Siemens koopt Kroatië’... voor drie miljard dollar. De Duitse reus heeft inderdaad onlangs voor dat enorm bedrag obligaties van de nieuwe staat verworven. Siemens verwerft zo niet alleen het monopolie over de energie, over de levering van computers, de telecommunicatie en de andere moderne technologie; het verwerft rondt de Kroatische staat. In een verhelderend interview legt de Kroatische directeur van Siemens zijn motieven uit: ‘Siemens komt en wijst alle anderen de te volgen weg aan. Dat wil zeggen dat Kroatië zijn economie internationaliseert. Het wordt een deel van de wereld. Dat wil zeggen dat het er in de toekomst zeker van kan zijn niet meer bloot te staan aan agressie... In Koeweit zou men nooit tot efficiënte actie gekomen zijn zonder de noodzaak de economische en financiële belangen te verdedigen die in de regio vertegenwoordigd zijn.’

Duitsland werd dus helemaal niet verrast door de Joegoslavische crisis. En de Duitse reactie op de burgeroorlog was alles behalve geïmproviseerd. Bonn tekende zelf de grote lijnen uit van het scenario voor haar economische en politieke overheersing van die streek. (Over de militaire politiek, zie hoofdstuk 5)

Maar geen enkele grootmacht ter wereld kan zich openlijk expansionistisch noemen. Ten behoeve van de publieke opinie moest de zaak dus anders worden verpakt...

Wat dat mooie woord ‘zelfbeschikking’ verhuult...

Washington, Parijs en Londen gaven de voorkeur aan een verenigd Joegoslavië dat zich definitief in het westers kapitalisme zou integreren. Maar voor Bonn was dat niet voldoende. De staat zélf moest verdwijnen.

Waarom? Omdat een verenigd Joegoslavië over meer economische, politieke en ook militaire middelen zou beschikken om aan de Duitse expansie in de Balkan te weerstaan. Des te meer als dat Joegoslavië onder Servische dominante bleef omdat de Serviërs traditioneel pro-Russisch en anti-Duits zijn. Dat gehate Joegoslavië vervangen door een reeks van kleine, zwakke, en dus afhankelijke staatjes (in de Middeleeuwen noemde men dat “vazallen”), was al zeer lang een fundamentele doelstelling van Bonn.

Maar omdat je dat soort ware motieven niet zomaar open en bloot kan toegeven, moet je de publieke opinie bewerken met hoogstaande morele verklaringen. Zo stelt kanselier Kohl: ‘Het is onaanvaardbaar dat het recht op zelfbeschikking plots geen enkel belang meer heeft.’¹²

Ze waren gewaarschuwd...

‘In april 1990 bezoekt de stafchef van het Franse leger zijn Joegoslavische tegenhanger. Laatstgenoemde legt hem tot in de details het catastrofescenario uit dat zich veertien maanden later zal voltrekken: afscheuring van Slovenië en Kroatië, reactie van het federale leger en van de Servische minderheden in Kroatië en Bosnië. Vele jaren voor het drama waren de westerse hoofdsteden dus al op de hoogte van wat gebeuren kon.’¹

Niemand kan beweren... ‘er hat es nicht gewusst’.

1. *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 6 augustus 1995.

Karl Lamers, co-verantwoordelijke voor buitenlandse politieke vraagstukken verklaart: 'Wij hebben altijd het principe van de zelfbeschikking verdeeld. Dat recht op zelfbeschikking hield ook het recht op afsplitsing in. Men zal in de toekomst meer rekening moeten houden met de rechten van minderheden en erover moeten waken dat ze worden gerespecteerd.'¹³

In werkelijkheid is dat pleidooi voor zelfbeschikking bij de Duitse leiders zeer selectief. In de zomer van 1991 verklaren ze dat de 19% Kroaten het heilige recht heeft zich van Joegoslavië af te splitsen onder het voorwendsel dat ze er door de 36% Serviërs worden onderdrukt. Enkele maanden later zullen diezelfde Duitse leiders oordelen dat het 'misdadig' is dat 31% Serviërs zich wil losmaken uit een Bosnië dat door 43% Moslims wordt gedomineerd! Waar zit hier de logica?

Onder het voorwendsel van 'democratie' en 'vrijheid' herneemt Bonn in feite de strategie die een Duits diplomaat op het einde van de jaren dertig onomwonden als volgt omschreef: 'Het komt erop aan een toestand te scheppen waarin iedereen tegen iedereen vecht'. Maar dat vulgaire 'verdeel en heers' wordt aan de publieke opinie verkocht als 'steun aan het zelfbeschikkingsrecht der volkeren'... Komaan zeg! Tot wat voor zelfbeschikking bracht men onmogelijke staatjes zoals Slovenië (1,9 miljoen inwoners), Montenegro (0,6 miljoen) of Macedonië (2 miljoen)? Men heeft geen staten geschapen die over zichzelf beschikken: men heeft enkel nieuwe klanten gemaakt, en makkelijke prooiën.

'Een strijd van allen tegen iedereen'

Dat is niet nieuw. In het begin van de 20e eeuw noemde men die strategie de 'balkanisering'. Toen reeds vochten de grootmachten - Engeland, Frankrijk, Rusland en Duitsland - ook al voor de controle over de Balkan. De economisch, en dus politiek zwakke staatjes dienden in de regio als pionnen. Die balkanisering (zie hiernaast), die botsing tussen grootmachten, was een van de uiteindelijke aanleidingen tot de Eerste Wereldoorlog.

De balkanisering is niet verdwenen. Ze is opnieuw tekenend voor de Duitse politiek van de voorbije jaren in Oost- en in Zuidoost-Europa: Joegoslavië, Tsjecho-Slowakije, de Baltische staten... zijn allemaal uiteengevallen.

'Zelfbeschikking' in de mond van het Duitse establishment verdient dat de Nobelprijs voor schijnheiligheid. Als de Koerden aan de fascistische terreur van het Turkse regime willen ontsnappen (taalverbod, dorpen platgebrand of chemische gebombardeerd; mannen, vrouwen, kinderen en ouderlingen zonder mededogen afgeslacht), als die Koerden dus zelfbeschikking eisen, antwoordt Duitsland dat het 'terroristen' zijn en levert het wapens aan de Turkse regering om de slachtpartij verder te zetten. Maar als Tjudjman en Izetbegovic zelfbeschikking eisen - een eis die onvermijdelijk tot een burgeroorlog zal leiden en tot de onderdrukking van de Servische minderheden (en van de Joegoslavische, de joodse en de zigeuners) - dan gaat het voor datzelfde Duitse establishment over een 'heilig recht'!

Die 'zelfbeschikking' is uiteindelijk maar een term voor 'mediatie' gebruik die de belangen van het Duitse establishment moet dienen (zie hiernaast). Het Turkse regime is een bondgenoot van het Westen, lid van de NAVO, en het mag dus naar believen zijn nationale minderheden afslachten. Zijn fascistische methoden zijn geen hinderpaal en beletten niet dat Turkije met open armen ontvangen wordt in de 'democratische' NAVO. Maar de Servische leiders leken zich te willen verzetten tegen de Duitse expansie in de streek. Servië werd dus een satansland terwijl de fascist Tjudjman tot 'democraat' werd omgedoopt en de integrist Izetbegovic veranderde in een 'multi-etnist' en dit alles in weerwil van het meest flagrante feitenmateriaal (zie hoofdstuk 14 en 15).

De Duitse pers lanceerde als eerste de verkettering van de Serviërs. Alle Europese media volgden *in globo* van zodra hun regeringen zich aan de zijde van Bonn hadden geschaard.

De balkanisering

Het Griekse tijdschrift A-Synechia wijst op een traditie van inmenging door de grootmachten in de Balkan:

'In de voorbije eeuw en in het begin van de twintigste eeuw is de vorming van de Balkanstaten op eena weinig "reguliere" manier verlopen. Grenzen werden getrokken, en opnieuw getrokken en de imperialistische grootmachten bemoeiden er zich op verschillende manieren rechtstreeks mee. Zij hitsten de nationalistische bewegingen op, bakenden invloedssferen af, vielen aan via tussenpersonen, voerden een militaire aanwezigheidspolitiek, legden economische en militaire embargo's op, enz. De staten uit de regio werden dan ook gevormd op basis van arbitrair getrokken grenzen die de nieuwe staten opzadelden met enorme problemen van nationale minderheden. Dat kon dan weer, mocht het nodig zijn, als voorwendsel dienen om de belangen van de grootmachten veilig te stellen en militair te interveniëren. Het is op basis van die ervaring dat de term "balkanisering" in verschillende delen van de wereld gebruikt is om de procedure te beschrijven van het manipuleren van de etnische problemen en de inter-imperialistische tegenstellingen.'¹

Elke gelijkenis met een huidige toestand... is niet toevallig.

1. De balkanisering van de Balkan, tijdschrift A-Syne(c)hia (Griekenland), 3 juni 1993.

Omtrent zelfbeschikking

door Samir Amin

'De crisis van de bezitsopstapeling op lokale nationale schaal, samen met die van de wereldwijde kapitalistische opstapeling, is verantwoordelijk voor de crisis waaraan het Joegoslavisch regime - net als dat van de USSR - ten onder ging. De hoop op een economische groei die zonder al te veel moeilijkheden een uitweg zou bieden voor de vraag naar werk op alle niveaus, de emigratie van het platteland naar de stad, de vraag naar sociale vooruitgang... werd door de accumulatiecrisis de grond ingeboord. De leidende groepen die er tot dan toe waren in geslaagd hun macht te doen aanvaarden omdat ze er een concrete tegenprestatie voor boden, zagen hun middelen plots verdwijnen. In die crisissituatie sneuvelt ook hun eenheid. Elke groep die uit die wan-orde ontstaat, poogt zijn legitimiteit te herstellen en een nieuw maatschappelijk steunpunt te verwerven. Op zo'n moment wordt de 'nationale' troefkaart getrokken (ook 'etnisch' of in Afrika 'tribaal' genoemd) om dat doel te bereiken. (...)

Op dat eigenste ogenblik ontdekken de Westerse mogendheden dat het systeem in zijn geheel te recupereren is. Dat de leidende klassen die de toekomst van hun volkeren in handen hebben ten einde raad zijn. Zij spelen dan, met het stilzwijgend akkoord van die leidende klassen, de kaart van het nationalisme en etnicisme ten volle uit. En dan duiken plots de zogenaamde 'onafhankelijke' media op die aan deze dimensie het absolute overwicht geven op alle andere facetten.

Plots bestaat er geen enkel probleem meer in Joegoslavië, de Kaukasus, in Centraal-Azië, in Rusland. Er zijn enkel nog Serviërs, Kroaten, Azeri's, Armeniërs, Turken, Russen enz. Men schudt zeer gemakkelijk herinneringen wakker aan het verleden. Meteen verdedigen 'humanitaire organisaties', hier zowel als in Ethiopië, vurig het recht van de volkeren. Zij doen dat, bewust of onbewust, in dienst van het Duitse plan dat van de verbroekeling gebruik wil maken om in Oost-Europa een nieuw Latijns Amerika te scheppen ten dienste van het eigen expansionisme...

Technisch gesproken leidt Bonn de operatie. Op basis van verwarde verkiezingen, zonder grondwettelijke basis voor de afscheuring, beslissen Slovenië en Kroatië om hun onafhankelijkheid uit te roepen. In de hele periode die vooraf ging had 'men' hen gezegd dat ze, eenmaal onafhankelijk, toegelaten zouden worden tot de EEG en dus plotsklaps zouden kunnen genieten van de West-Europese levensstandaard! De federale regering vond dat de zaak onderhandeld moest worden. Men heeft ze brutaal het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren onder de neus geschoven. Een zelfbeschikkingsrecht dat werd verdedigd door personaliteiten die het nooit in hun hoofd zouden halen om bijvoorbeeld dezelfde vraag op dezelfde toon aan de Engelsen in Ierland te stellen.'

Uittreksel uit 'L'Ethnie a l'assaut des nations', door Samir Amin, econoom, L'Harmattan, Parijs, 1994, p.70-72.

'Recht van de volkeren op zelfbeschikking'?

door Ludo Martens

'Wij zien tegengestelde en op het eerste gezicht onbegrijpelijke fenomenen. Het grootkapitaal is meer en meer geïnternationaliseerd: het Amerikaans, Duits en Japans imperialisme strekken hun tentakels uit over de hele planeet. Maar het grootkapitaal, deze bij uitstek internationale kracht, duwt eveneens naar de opdeling, de verkruiemeling en de balkanisering van grote landen die het wil controleren. Het internationalisme van het grootkapitaal en het lokalisme van mini-nationaliteiten zijn nochtans twee zijden van eenzelfde realiteit: deze van de dictatuur van de grote burgerij. De grote burgerij organiseert de verkruiemeling van landen waarover zij haar openlijke dictatuur wil vestigen.

Het nieuwe opkomende imperialisme in Europa, dat van Groot Duitsland, gebruikt het "zelfbeschikkingsrecht van de volkeren" om haar tegenstanders, te weten de landen die zich tegen haar overheersing verzetten, te verdeelen. Met de slogan "de rechten van de volkeren" bevestigt Duitsland dat de landen niet langer soeverein zijn, dat zij niet langer meester zijn over hun interne aangele-

gheden. Het meest vraatzuchtige imperialisme kan voortaan "het recht van de volkeren" inroepen om etnische, nationale en religieuze conflicten aan te wakkeren, om sommige krachten op te jatten tegen andere, om zich in de binnenlandse aangelegenheden te mengen en landen uit elkaar te doen spatten om ze te onderwerpen. In de huidige omstandigheden gebruiken de marxisten en de onderdrukte massa's het ordewoord van zelfbeschikking van de volkeren uitsluitend in het algemene kader van de anti-imperialistische strijd. De volkeren moeten tot zelfbeschikking komen in verhouding met hun voornaamste vijand, het imperialisme. In de anti-imperialistische en antikapitalistische strijd moeten de volkeren voor alles de vlag van de eenheid en de solidariteit hoog houden. Dat is wat genoemd wordt het proletarisch internationalisme tegenover het internationalisme van de burgerij plaatsen.'

Uittreksel uit 'Europa 1993, oorlog en crisis' door Ludo Martens, voorzitter van de Partij van de Arbeid, Solidar (België), 5 mei 1993.

Om de Servische weerstand te breken riep men het 'zelfbeschikkingsrecht' van Kroatië, Slovenië, Bosnië en Macedonië in. Morgen, als de toestand opnieuw verzuurt, zal men allicht de 'zelfbeschikking' van Kosovo, of zelfs van Voïvodina, van Sandjak of van Montenegro invoeren [Michel Collon schreef dit in 1997... nvdv].

Afhankelijk van de sociale klasse die het naar voor schuift, krijgt het principe van de zelfbeschikking van de volkeren een heel andere inhoud. De grootburgerij heeft het soms ingeroepen als het erom ging zich te bevrijden van een sterkere, buitenlandse burgerij die hun land bezette. Maar vandaag gebruikt ze het thema om landen en streken die ze wil onderwerpen te verdelen. Soms eisen de grootmachten de zelfbeschikking op voor volkeren, en soms ondersteunen ze het tegenovergestelde principe. De soevereiniteit van staten, de onaantastbaarheid van grenzen: alles staat in functie van hun egoïstische belangen. De arbeiders en het volk moeten dus in elk concreet geval oordelen of de zelfbeschikking hun eigen strijd, eenheid en solidariteit al dan niet ten goede komt.

Bonn drijft Kroatië naar de onafhankelijkheid, dus naar oorlog...

Rond 1990 is de Servische minderheid (12%) die in Kroatië leeft zeer verontwaardigd over het vooruitzicht van een 'onafhankelijk Kroatië'. Terecht. Het nieuwe regime wordt gedomineerd door de nationalistische partij HDZ van Franjo Tudjman, waarvan de ideologie een sinister verleden oproept... want de enige Kroatische staat die vroeger ooit bestaan heeft, was die van de Oestachi. Zij werden aan de macht gebracht door Hitler en waren verantwoordelijk voor een monsterlijke volkerenmoord waarin ongeveer een miljoen mensen werden uitgeroeid: joden, zigeuners en vooral Serviërs. De officiële politiek bestond erin 'een derde van de Serviërs te doden, een derde te bekeren en een derde te verjagen'. En dat is precies wat ze gedaan hebben!

Als je Servische mensen ontmoet, in Joegoslavië of in de emigratie, dan heeft bijna elk van hen minstens één familielid in verschrikkelijke omstandigheden verloren bij die volkerenmoord door de Kroatische fascistie. Vijftig jaar later is dat trauma nog aanwezig alsof het gisteren gebeurde. Joegoslavië verdelen en de Serviërs verplichten onder een nationalistisch Kroatisch regime te leven moest onvermijdelijk op een catastrofe uitdraaien.

In 1991 is de bekommernis van de Serviërs des te groter omdat de nieuwe Kroatische leider, Tudjman, openlijk voor zijn racisme uitkomt: 'Ik ben blij dat mijn vrouw niet Servisch noch joods is.' Hij doet aan historisch revisionisme door de verantwoordelijkheid van Hitler te minimaliseren en de schuld bij de joden te leggen... Als vlag en munt van de nieuwe staat kopieert Tudjman simpelweg die van de fascistie van 1941-1945; hij zal de straten en pleinen die roemrijke antifascistische namen dragen herdopen en de naam geven van verschillende Kroatische oorlogsmisdadigers (zie hoofdstuk 14).

In december 1990 vaardigt de nieuwe Grondwet 'De nationale staat van het Kroatische volk en de anderen' uit. Daarmee worden de Serviërs (12%), de joden, de zigeuners en de moslims openlijk verlaagd tot tweederangsburgers. Vanaf april 1990 zal Tudjman, die de verkiezingen in Kroatië wint, kleur bekennen: 'De Serviërs van Krajina zijn niet tevreden? Dat ze dan vertrekken!' ¹⁴ Na het uitroepen van de onafhankelijkheid (juni 1991) regent het discriminaties tegen de Serviërs van Krajina: jobverlies, afschaffing van burgerlijke en politieke rechten, vernieling van huizen... Vier jaar later zal Tudjman zijn programma verwezenlijken: de Serviërs worden met moord en terreur uit de Krajina verjaagd, waarbij Tudjman zelfs colonnes vluchtende burgers laat bombarderen!

Dat alles belet Genscher, Duits minister van Buitenlandse Zaken, niet de druk voor de afscheuring op te voeren. Al op 5 juli 1991 betreurt hij 'dat de EG er niet

Wie is begonnen?

De officiële mediaversie stelde altijd de Serviërs verantwoordelijk voor het uitbreken van de oorlog. Lord Carrington, die nochtans door de grootmachten zelf aangeduid werd als bemiddelaar, denkt daar helemaal anders over:

*'Als men zich beperkt tot de oorsprong van de oorlog, dan zijn het de Kroaten die het vuur aan de lont gestoken hebben door een grondwet uit te vaardigen die geen rekening hield met het standpunt van de Serviërs uit Kroatië...'*¹

1. *Hamburger Abendblatt*, 28 september 1992.

mee bedreigd heeft Slovenië en Kroatië te erkennen als het Joegoslavische leger zijn wangedrag niet stopzet.¹⁵ In die tijd stellen de Europese media dit voor als een gewoon 'meningsverschil' tussen Europese naties over de tactiek die best gevolgd wordt om de vrede te bewaren.

Slechts een handvol lucide waarnemers begrijpt dat er iets ergers aan de hand is, dat Duitsland systematisch olie op het vuur gooit. Een van hen is Zarko Puhovski, hoogleraar politieke filosofie in Zagreb: 'Alleen al het feit van in de herfst van 1991 Servië te bedreigen met de erkenning van Slovenië en Kroatië, was een signaal voor de Kroaten: "Als jullie dapper strijden, zullen we jullie erkennen".' Hetzelfde oordeel vernemen we aan het International Institute for Strategic Studies in Londen: 'Gezien Duitsland het zo welwillend had over een erkenning "tenzij de oorlog in Kroatië ophield", was het duidelijk dat hoe bloediger die oorlog zou zijn, hoe groter ook de kansen op erkenning.'¹⁶

Nochtans waarschuwt de secretaris-generaal van de*Verenigde Naties, Javier Perez de Cuellar: 'Ik vrees dat een snelle erkenning van sommige Joegoslavische republieken een uitbreiding van het huidige conflict zal veroorzaken en de toch al explosieve toestand in Bosnië-Herzegovina en in Macedonië zal verergeren.'¹⁷ Niemand zal kunnen beweren dat hij niet verwittigd was!

Verloren moeite! Amper zes dagen na die profetische waarschuwing van Perez de Cuellar kondigt Kohl aan dat Duitsland de scheurmakers zal erkennen. Dit is een duidelijk bewijs: Bonn wil geen vrede, maar enkel de versteviging van zijn heerschappij.

...en doet dat nog eens over met Bosnië!

Enkele maanden later stuurt Duitsland - gevolgd door andere Westerse mogendheden - aan op een nieuwe afscheuring: die van Bosnië-Herzegovina. Nochtans leidt het scheppen van die mini-staatjes - of eerder van die pseudo-staatjes zonder historische legitimiteit, zonder volkslegitimiteit en zonder leefbaarheid - onvermijdelijk tot burgeroorlogen. En zelfs al wik je je woorden, kan je niet anders dan vaststellen dat Bonn een misdadige politiek voert.

Inderdaad, de moorddadige burgeroorlog tussen Kroatië en zijn Servische minderheid (12%) is nog maar pas voorbij of men doet het nog eens over door Bosnië tot onafhankelijkheid aan te moedigen. En dat is nog explosiever: er wonen immers 43% Moslims, 31% Serviërs en 17% Kroaten!

Trouwens, zo herinnert ons Michael Thumann (redacteur verantwoordelijk voor Oost-Duitsland bij de Duitse krant *Die Zeit*), Bosniërs en Macedoniërs hadden zich in 1991 verzet tegen de erkenning van Slovenië en Kroatië.

Waarom? 'Omdat ze wisten dat ze dan geen andere keuze zouden hebben dan ook zelf hun onafhankelijkheid uit te roepen. Dat zou vooral in Bosnië verschrikkelijke gevolgen hebben omdat de Serviërs (31% van de bevolking) zich verzetten tegen elke formele breuk met Servië. Natuurlijk waren er voor de onafhankelijkheid plaatselijke botsingen geweest tussen Moslims, Kroaten en Serviërs. Maar het vooruitzicht op een erkenning heeft de strijd tussen de partijen ongetwijfeld verscherpt. Het uiteenvallen van Joegoslavië aanvaarden en tegelijk een multinationaal Bosnië trachten te behouden, was al helemaal tegenstrijdig.'¹⁸

Zowel in Bosnië als in Kroatië hebben de Serviërs alle redenen om een herhaling van de geschiedenis te vrezen. Vijftig jaar eerder had Hitler Bosnië aan het fascistische Kroatië 'geschonken'. Bosnische moslimbataljons zouden de 13e *Waffen SS Division Handchar* gaan vormen en uitmunten door hun monsterlijke wreedheid jegens de Servische bevolking. Betekenisvol symbool: het huidige Izetbegovic-regime gaf dezelfde naam 'Handchar' (betekent mes om de keel over te snijden) aan een van zijn moslimbrigades, opgeleid door Amerikaanse en Iraanse instructeurs.

Het gedachtegoed van Izetbegovic

Duitsland, daarin gevolgd door de andere westerse landen, stuurt aan op de afsplitsing van Bosnië onder bewind van de Moslim Izetbegovic. Maar wat is diens doctrine?

'Ons doel: islamisering van de Moslims. Onze leuze: geloven en strijden.' 'Alles wat we ons uit de geschiedenis van de moslimvolkeren herinneren als groots en waardevol kwam er onder de bescherming van de Islam. Turkije heeft als islamitisch land over de wereld geregeerd. Turkije, als Europees afkooksel, is een derderangland zoals er honderden zijn.'

'De islamitische beweging moet en mag de macht grijpen zodra ze daar de numerieke en morele kracht voor heeft, niet alleen om de niet-islamitische macht te breken. **De belangrijkste conclusie is dat er geen vrede en coëxistentie kan bestaan tussen het islamitische geloof en de niet-islamitische politieke en sociale instellingen.**'¹

1. Uittreksels uit de 'Islamitische verklaring' van Alija Izetbegovic, gepubliceerd in 1970 en heruitgegeven in Sarajevo in 1990. Vertaling tijdschrift *Dialogue* (Frankrijk 1992) dat de integrale tekst publiceerde. (Zie ook hoofdstuk 14.)

Een andere geraffineerde provocatie: op welke datum 'erkent' Bonn de onafhankelijkheid van Bosnië? Op 6 april 1991. Dat is dag op dag vijftig jaar na het bombardement op Belgrado door fascistisch Duitsland. Cynisch commentaar van de linkse Duitse auteur, Stefan Eggerdinger: 'dat is pas Duitse *Gründlichkeit*, tot in de kleinste details!'

Waarom zal de onafhankelijkheid van Bosnië onvermijdelijk tot een burgeroorlog leiden? Omdat de verkiezingen gewonnen werden door de drie nationalistische partijen - Moslims, Serviërs en Kroaten - die aan nationalistisch propaganda-opbod hebben gedaan.

Izetbegovic bijvoorbeeld geeft zijn beroemde 'Islamitische verklaring' van 1970 opnieuw uit. 'De belangrijkste conclusie, zegt het document, is dat er geen vrede en coëxistentie kan zijn tussen het islamitisch geloof en niet-islamitische politieke en sociale instellingen.' Wat is dat anders dan de belofte van nieuwe 'godsdienstoorlogen' (zie onze volledige analyse van dat document in hoofdstuk 15). Begin 1992 verklaart Izetbegovic zelfs openlijk dat 'hij de vrede zal opofferen voor een soeverein Bosnië.'¹⁹

Als men het bekijkt vanuit het internationaal recht, dan is het uitroepen van de Bosnische onafhankelijkheid op een volledig illegale manier gebeurd. Enerzijds voorziet de Joegoslavische Grondwet dat afsplitsingen voorafgegaan moeten worden door een raadpleging in de verschillende republieken. Anderzijds voorzien de Bosnische wetten zelf dat er een akkoord moet zijn van alle nationaliteiten - Moslims, Serviërs en Kroaten - om tot een afsplitsing over te gaan.

Maar Bonn eist dat de 41% Bosnische Moslims het recht moeten hebben zich af te scheuren en een nieuwe staat te leiden. Het lapt daarbij zowel het internationaal als het Joegoslavisch recht aan zijn laars. Anderzijds verbiedt het de 31% Serviërs die nieuwe staat te weigeren die gedomineerd wordt door de Islamitische SDA!

Duitsers en Europeanen werden nochtans verwittigd door de Europese bemiddelaar lord Carrington: 'Milosevic was zeer duidelijk: als de Bosnische onafhankelijkheid erkend wordt vooraleer er een akkoord bestaat tussen de drie gemeenschappen, is een burgeroorlog niet te vermijden.'²⁰ Drie jaar later zal diezelfde lord Carrington, als hij de balans maakt van de dramatische gebeurtenissen 'de verantwoordelijkheid voor de burgeroorlog in Bosnië zonder meer bij de Europese Unie leggen na Maastricht. In een wanhopige poging te bewijzen dat ze een gemeenschappelijke politiek volgde, heeft deze Bosnië hals over kop erkend met de desastreuze gevolgen die we vandaag zien.' Volgens Carrington bracht de 'internationale tussenkomst nog meer lijden over de Joegoslaven, voor veel langer en bijgevolg met nog meer etnische zuiveringen en dodelijke slachtoffers.'²¹

Een embargo is een gijzelneming

Vanaf het begin van de oorlog geeft de anti-Servische lijn van Bonn de toon aan. Eerst door de Westerse grootmachten tot zeer zware economische sancties aan te sporen tegen wat er van Joegoslavië overblijft: Servië en Montenegro.

De levensstandaard, die al zeer laag was door het bankroet van het titoïstisch economisch systeem, daalt nog eens dramatisch. Voedsel en gezondheidszorg worden voor velen onbetaalbaar. Zoals bij elk embargo worden ook hier de zwaksten en minstbedeelden het zwaarst getroffen (zie volgende bladzijde). Ook zij die het Westen beweert te beschermen! Want, en dat vergeet men te zeggen, Servië zorgt ook voor de grootste opvang van... oorlogsvluchtelingen.

Het sterftecijfer bij bejaarden die de middelen niet meer hebben om zich te verzorgen, stijgt aanzienlijk. In 1993 pleegt om de twee dagen één bejaarde zelfmoord in Belgrado.²²

De erkenning leidde tot de oorlog

Verskillende vooraanstaande personaliteiten die een belangrijke rol speelden tijdens de onderhandelingen van 1991 hebben - na enige tijd - bevestigd dat Duitsland de oorlog veroorzaakte of hem op zijn minst in de tijd heeft uitgesponnen...

- Lord Carrington, toenmalig Europees bemiddelaar: 'de politiek van de erkenning was een tragische vergissing.' (september 1992)¹
- Warren Christopher, toenmalig Amerikaans minister van Buitenlandse zaken: 'De Duitsers dragen een bijzondere verantwoordelijkheid. De problemen die we daar nu hebben zijn begonnen met de erkenning van Kroatië.' (17 juni 1993)²
- Henry Wynaendts, toen vertegenwoordiger in Joegoslavië van het (Nederlands) voorzitterschap van de Europese Gemeenschap: De ministers van de Twaalf komen op 5 oktober samen. De discussie is hard. Genscher laat verstaan dat Duitsland desnoods z'n eigen weg zal gaan. De druk van Duitsland om de Twaalf ertoe te brengen Slovenië en Kroatië te erkennen, bleef aanhouden...³
- Roland Dumas, toenmalig Frans minister van Buitenlandse Zaken: 'Omwille van interne meningsverschillen, heeft de EG voorbarig en overhaast de republieken van ex-Joegoslavië erkend, zonder in te schatten dat men in die omstandigheden noodgedwongen afstevende op de ontploffing van het miniatuur-Joegoslavië: Bosnië-Herzegovina (...) Door hun druk ten gunste van een onafhankelijk Kroatië en Bosnië, is het duidelijk dat Duitsland en het Vaticaan een verpletterende verantwoordelijkheid dragen.' (juni 1993)⁴
- Herbert Okun, toen raadgever van de Amerikaanse bemiddelaar Cyrus Vance: 'Door de voorbarige erkenning van Slovenië en Kroatië zonder enig project, is Genscher mee verantwoordelijk voor wat er op volgde en onder meer voor de oorlog in Bosnië.'⁵

1. *Liberation*, 21 juni 1993.

2. *Solidair*, 21 oktober 1995.

3. Henry Wynaendts, 'L'Engrenage', Parijs, 1993, p.121, 150.

4. *Liberation*, 21 juni 1993.

5. *Tageszeitung* (Duitsland), 6 april 1993.

Embargo: de zwaksten worden het hardst getroffen...

'Men moet ter plaatse geweest zijn om de gevolgen van het embargo echt te kunnen inschatten', zegt Marcel Maaskant, gewezen Naamse schepen van Sociale Zaken. Hij heeft van 1992 tot 1994 het zenden van humanitaire hulp naar Servië op poten gezet. 500 ton voedingsmiddelen, kleren, medicamenten... Zijn medewerker, Claude Berote, ging er negen keer heen...

- *Wie wordt het meest getroffen door het embargo?*
- **M. Maaskant.** De zwaksten. In drie jaar tijd hebben we echt vreselijke toestanden gezien.
- *Wordt het embargo niet omzeild?*
- **C. Berote.** Bepaalde goederen komen inderdaad toch op de markt terecht maar voor gewone mensen zijn ze onbetaalbaar: 20 fr voor twee of drie bananen als je maar 2.000 fr per maand verdient... Toen we in '93 met 20 ton aardappelen toekwamen, onthaalden ze ons als de grote redders. Een uitgeputte soldaat die terugkwam van de oorlog, vroeg me vijf of zes aardappelen om mee te nemen voor zijn vrouw, hét cadeau...
- *Wat zijn de grootste tekorten (op gezondheidsgebied, nvda)?*
- **C. Berote.** Antibiotica, verdovingsmiddelen, klein ope-

ratiemateriaal. Het was nochtans een goed ontwikkeld land: ik zag de oogoperatiezaal in Subotica, zoiets hebben we in België niet! Wie vandaag een operatie wil die niet dringend is, moet zelf zowat zijn operatie-kit meenemen. En elektrische batterijen: er gaan mensen dood omdat hun pace-maker niet meer werkt. Zo'n batterij kost zeven mark: een fortuin! Ook gewone dingen ontbreken. 165 mentaal gehandicapte wezen zonder luiers. Ik heb dan oude lakens aangevoerd maar ze hadden zelfs niets om ze mee te wassen.

- *Ondervonden jullie geen problemen door de 'slechte Serviërs' te helpen?*
- **C. Berote.** Ja. Duitsland weigerde transitvisa voor de kinderen die we in Namen hebben opgevangen. En 'Causes Communes' (een Belgische politiek-humanitaire organisatie, nvda) (vgl. met 'Balkan Actie', nvdv) steunde ons na een tijdje niet meer. Ik ben weggegaan bij Causes Communes, zij doen aan politiek, niet aan humanitaire hulp. Ik ben niet pro-Servisch, ik probeer onpartijdig te zijn en mensen te helpen.¹

1. *Solidair* (België), 21 oktober 1995.

De westerse sancties hebben op zijn minst twintigduizend Joegoslaven gedood

In september 1995 bezocht dokter Stef Vanthuyne van de Belgische organisatie Geneeskunde voor de Derde Wereld Servië in het kader van een humanitaire actie. Doel: de gevolgen van het embargo op de gezondheidszorg nagaan. Uittreksels uit zijn verslag over het bezoek aan het moederhuis en kinderziekenhuis van Belgrado...

'Hebt u het niet koud?' vraagt de kinderdokter en hartspecialist Djordje Hercog. Hij verwelkomt ons in het ziekenhuis voor moeders en kinderen in Belgrado. 'Tot de 15e oktober is hier geen verwarming. Want er is geen stookolie ten gevolge van het embargo.' Zo worden wij direct geconfronteerd met de realiteit van de UNO-sancties. In een speciale afdeling van het ziekenhuis zien we totaal verbrande kinderen. Mijn vriend Peter Darwin valt bijna flauw. 'Ze werden zwaar gekwetst door de ontploffing van een gasfles. De mensen moeten zich overal in Joegoslavië behelpen met installaties die ze zelf rap-rap in elkaar geknutseld hebben. Dit is het resultaat.'

Het embargo richt echte ravages aan onder onze kinderen. 'Tot in 1991 bleef het sterftecijfer in onze dienst constant: rond de 2%. Maar na twee jaar UNO-sancties zitten we al aan 3,33%. En die cijfers vind je overal in Joegoslavië. Een collega van mij heeft berekend dat er ten gevolge van het embargo per jaar 5.500 doden méér zijn. Volwassenen en kinderen.'

Professor Bogdanovic brengt ons naar de wetenschappelijke bibliotheek van het ziekenhuis. 'Voor het embargo kregen wij van overal medische tijdschriften. Maar

zoals jullie zien dateren de laatste nummers van 1992. Sindsdien kunnen wij ons niet meer op de hoogte houden van de ontwikkelingen in de medische wetenschap. Een catastrofe die het gevolg is van de UNO-sancties.'

De chirurg Hercog leidt ons rond in de andere afdelingen van het ziekenhuis. 'Sinds 1993 is het aantal te vroeg geboren gestegen met 8,4%. Dat komt door de slechte leefomstandigheden. Moeders eten gewoonlijk nog maar één keer per dag. Want fabrieken liggen stil bij gebrek aan olie en grondstoffen. En de mensen leven natuurlijk in angst voor de oorlog. Een zwangere vrouw is heel kwetsbaar. Er is niet veel nodig voor een voortijdige bevalling.'

Wij gaan naar de afdeling intensieve zorgen. 'Sinds 1993 hebben wij een tekort aan vaccins. Voordien konden wij die invoeren. Er is nu opnieuw kinderverlamming en tetanus (klem). In Joegoslavië waren die ziekten al lang uitgeroeid.' (...)

Als wij bij de operatiekamer komen, wordt onze gids heel bitter. 'Er is niet genoeg materiaal. Daardoor kan ik maar één patiënt op drie opereren. Bovendien zijn onze instrumenten die de vitale functies van de patiënt tijdens de operatie moeten volgen kapot. Dat komt omdat wij geen wisselstukken meer kunnen krijgen.'

Dan komen wij aan in de apotheek. Die is nagenoeg leeg. 'Joegoslavië had vroeger een heel goeie farmaceutische industrie. Maar door het embargo krijgen wij geen grondstoffen meer.'¹

1. *Solidair* (België), 18 oktober 1995.

Kredieten om ...oorlog te voeren

In maart 1995 worden verschillende economische projecten opgestart tussen vertegenwoordigers van de Duitse regering, Siemens, Beierse banken en Kroatische partners. Half april kent Beieren dertig miljoen D-mark hulp toe aan Kroatië voor de bouw van woningen. Spranger, (csu) minister van Ontwikkeling van Beieren, maakt het akkoord met de Kroatische regering hard.¹

Let wel: die woningen moeten gebouwd worden in... de Krajina, een streek die dan nog onder Servisch toezicht staat! Is dat geen duidelijke aansporing tot oorlog? En twee weken later lanceert het Kroatische leger inderdaad een bloedig offensief tegen de Krajina. De begane wreedheden zijn van die aard dat zelfs Europees bemiddelaar Bildt verklaart: 'We staan hier alweer voor een humanitaire tragedie. President Tudjman zou als oorlogsmisdadiger vervolgd kunnen worden.'²

1. *Junge Welt* (Duitsland), 11 juli 1995.

2. *News Briefs Serbia Today*, 5 augustus 1995; War Report, Londen, januari 1993.

De sociale aftakeling wakkert natuurlijk drugsgebruik en jeugdcriminaliteit aan. De ontmoedigende levensvoorwaarden veroorzaken een belangrijke exodus: wetenschappelijke kaders, beoefenaars van intellectuele beroepen en gekwalificeerde technici emigreren massaal. Een hele generatie kaderpersoneel wordt zo ernstig aangetast. Op lange termijn zal deze braindrain niet in te schatten gevolgen hebben voor de ontwikkeling van het land. Maar dat is wel degelijk het strategisch objectief: Servië blijvend verzwakken...

Officieel dient het embargo om 'de vrede op te leggen'... Maar men hoedt er zich wel voor de Westerse publieke opinie uit te leggen dat Servië geen enkele soldaat heeft in Bosnisch oorlogsgebied. In tegenstelling tot Zagreb, wiens troepen wel aanwezig en actief zijn op Bosnisch grondgebied. Maar geen enkele grootmacht die zich daarover druk maakt. Natuurlijk steunt Belgrado - in elk geval toch in het begin - de Bosnische Serviërs. Maar ook Zagreb steunt de Bosnische Kroaten, meer bepaald de nationalistische milities van Mate Boban die ook afschuwelijke wreedheden begaan, onder meer in de streek van Mostar. Waarom dan wél een embargo tegen Belgrado en geen tegen Zagreb?

Omdat Servië Bonn in de weg loopt, terwijl Kroatië de Duitse beschermeling is. Om die weerzinwekkende willekeur te verbergen, zaaien de Westerse media verwarring. Zoals we reeds aangaven laten ze ons geloven dat de Serviërs 'van buitenaf' komen (t.t.z. uit Servië, hoofdstad Belgrado) om Bosnië aan te vallen. De media houden verborgen dat die Serviërs mensen zijn die al eeuwen onafgebroken in Bosnië wonen (het zijn bijna allemaal boeren) en dat ook zij aangevallen worden (door het leger en de moslimmilities). Men zaait deze verwarring met het allergrofste bedrog: de Moslims uit Bosnië noemt men 'Bosniërs', terwijl men de Serviërs uit Bosnië 'Serviërs' noemt. En dat om ons te doen geloven dat 'de Serviërs' de indringers zijn en de Moslims het slachtoffer van een invasie...

'Leve de vernietigende Blitz-aanval'

Vanaf het begin van de oorlog in Bosnië is het ook Duitsland dat het felst aandringt op westerse militaire interventie: 'Allicht kan het conflict slechts door een militair optreden opgelost worden', benadrukt de *Frankfurter Allgemeine Zeitung*.²³ Kinkel, de nieuwe Duitse minister van Buitenlandse Zaken, vraagt een militaire tussenkomst van Europa en de Verenigde Staten en op de eerste plaats in Sarajevo. De vice-voorzitter van de parlementaire CDU-fractie staat een 'vernietigende blitz-aanval' voor.²⁴ De socialistische partij volgt het voorbeeld en stelt in juli 1992 dat 'een massale luchtaanval de gevechten zal doen luwen'.²⁵ De toekomst zal de onzin van die stelling aantonen.

Het echte objectief van de Duitsers is drieledig. 1. De Serviërs een militaire nederlaag toedienen waardoor in Belgrado een pro-Duitse regering geïnstalleerd kan worden. 2. Het recht opleggen van de NAVO om buiten de verdragszone militair op te treden. 3. Zelf aan die operaties deelnemen.

Op 25 september 1991 verbiedt de Veiligheidsraad van de VN unaniem elke wapenlevering aan elk van de uit Joegoslavië ontstane landen. Duitsland doet alsof het dat embargo naleeft maar zal het systematisch schenden zonder dat de media daar veel aandacht aan besteden...

De Duitse pers had al zorgvuldig de militaire betrokkenheid van Bonn bij het Sloveense afscheidingsproces voor het publiek verborgen gehouden. Enkel een klein communistisch weekblad meldde dat in januari 1991 (vijf maanden voor het uitbreken van de gevechten!), 'Duitse antitankraketten van het type "Armbrust" in het geheim aan Slovenië werden geleverd. Bovendien verzorgden veertig instructeurs van de *Bundeswehr* de opleiding van de gewapende Sloveense militia. Op 10 januari begaven vier officieren van de *Bundeswehr* zich naar Slovenië om de bewapening van die militia te organiseren'.²⁶

Maar de gevechten in Slovenië waren van korte duur. Vooral richting Kroatië zet Duitsland een illegale wapentrafiëk op via lucht, land en zee. Die trafiëk verloopt vooral via landen die al sterk onder de Duitse invloedssfeer staan: Oostenrijk, Hongarië...

Over het algemeen blijven de Duitse en Europese media, op enkele uitzonderingen na, zeer diskreet over deze wapensmokkel. Vooral in het begin van het conflict. Als de *New York Times* op 2 juli 1991 bekend maakt dat de christelijke militias in Libanon als doorgeefluik dienen voor wapens die voor Kroatië bestemd zijn, zwijgen alle Duitse kranten daarover.²⁷ En als er dan hier of daar toch iets over verschijnt, wordt die trafiëk toegeschreven aan tussenpersonen en niet aan de Duitse verantwoordelijken zelf.²⁸ Het is echter duidelijk dat wapensmokkel op zulke grote schaal onmogelijk is zonder de medeplichtigheid van de geheime diensten. En de *Frankfurter Allgemeine Zeitung* verbergt de praktijk maar looft wel de idee: 'Elke staat zou het als een eer moeten beschouwen wapens te sturen naar Kroatië'.²⁹

In de zomer van 1992 doet de belangrijkste Griekse (conservatieve) krant *Katimerini* een zeer verhelderende enquête: 'Volledig volgens plan "K" van januari 1991 stuurt Duitsland ononderbroken wapens naar Kroatië. Tot vandaag leverde het al 80 stukken geschut, 40.000 uniformen, zes 155 mm kanonnen, vier artilleriebatterijen van elk vijf stuks en 1.500 laders. Ook 1.010 Stinger-raketten, 100.000 automatische wapens AK-47 en 2.550 antitankraketten zijn al gedeeltelijk geleverd.'

In juli 92 wordt de Berlijnse correspondent van die Griekse krant in vertrouwen genomen: 'Een officier van de Duitse luchtmacht, belast met de luchtbrug naar Zagreb, heeft me gezegd dat op dit ogenblik de modernste wapens verscheept worden naar mijnheer Tudjman.'

In oktober 93 zal Jacques Merlino, adjunct-hoofdredacteur van *France 2* gewag maken van tal van nauwkeurige documenten over o.a. de betrokkenheid van de Dresdener Bank, de Deutsche Bank en de Bank van het Vaticaan...

Later is men te weten gekomen dat drie Duitse geheim agenten vanaf 1993 actief waren bij de Waarnemersmissie van de Europese Unie in Kroatië en Bosnië. Dat hebben twee reportages van het programma *Monitor* op het eerste Duitse kanaal (ARD), aan het licht gebracht.³⁰ Het gaat over de leider van de Duitse delegatie, Kristof von Bezold, over Eduard Lischke en over Arnd Grapengeter, adjunct-verantwoordelijke voor militaire vraagstukken. Zij hielden zich met spionage en met de wapenleveringen bezig. Zij hebben de invoer van een dertigtal MIG-21 jachtbommenwerpers uit de ex-DDR op punt gesteld en uitgevoerd. Een Brits expert heeft er op gewezen dat 'zonder de hulp van de Duitse geheime dienst, een groot deel van de wapentrafiëk op ex-Joegoslavische bodem absoluut onmogelijk zou zijn geweest'.³¹

Bonn bewapent Slovenië, Kroatië, Bosnië...

Duitsland is zeker niet het enige land dat wapens levert en het embargo schendt. In december 1991 meldt *Le Monde* een mislukte smokkel van elf ton wapens vanuit Chili. De zoon van generaal Pinochet zou erbij betrokken zijn.³² In april 1992 onthult de *Frankfurter Allgemeine Zeitung* een Nederlandse trafiëk. Wij kregen ook een document in handen over de betrokkenheid van de Franse firma 'Avia Sud' bij de levering van Albatros helikopters.³³

Maar het is zonder twijfel Duitsland dat het leeuwendeel voor zijn rekening neemt. Het blad *Jane's Defence Weekly*, dat over het algemeen als autoriteit op militair vlak beschouwd wordt, berekent dat Bonn tussen april 1992 en april 1994 voor 320 miljoen dollar aan zwaar militair materiaal naar Kroatië uitvoerde en voor 6 miljoen dollar naar Bosnië.

Dit fundamentele feit blijft geheim voor het publiek: Duitsland heeft eerst Kroatië bewapend en daarna Bosnië. Zo heeft het de oorlog én het lijden van die volkeren verlengd.

'Humanitaire' wapens

Zo'n grootschalige wapentrafiëk kan alleen maar georganiseerd worden op initiatief - of minstens met het medeweten - van de geheime diensten.

Karl-Heinz Schulz, een belangrijk wapenhandelaar (kantoren in Antwerpen en Berlijn) heeft voor de televisie toegegeven 'concrete vragen voor wapens vanuit de strijdende Kroatische partijen in Kroatië, via de Duitse inlichtingendienst BND, gunstig te hebben beantwoord'.¹

Sommige zogenaamde 'humanitaire' organisaties dienden als dekmantel voor die merkwaardige export. Getuige daarvan dit interview met een Kroatisch militielid in juni 1992...

- Wat is het verschil tussen de HOS-militie en de Kroatische nationale wacht?
- Zeer simpel: hetzelfde als tussen de SS en de Wehrmacht.
- Is het materiaal goed?
- Niets te klagen over de uitrusting. Schoenen van Honecker (EX-DDR, nvda) en wapens van Caritas.

Het bewijs: hij haalt munitie uit zijn zak, allemaal afkomstig van het voormalige Duitse leger, en in kisten met daarop het kenteken van de katholieke 'organisatie voor het in praktijk brengen van de christelijke naastenliefde' en de tekst 'gift van Duitsland aan Kroatië'.²

1. *War Report*, Londen, januari 1993.

2. *DieZeit*, 26 juni 1992.

De regering van Belgrado mag dan al een zeer gedetailleerd memorandum overmaken aan de Verenigde Naties en melden dat ‘de Kroatische minister van Defensie 61 miljoen dollar heeft gestort op rekening van *Die Erste Osterreichische Sparkasse* voor de aankoop van T-72 tanks.’ Of ‘op 7 oktober landt in Sarajevo een DC-9 van Adria Airways vanuit Oostenrijk. Het vliegtuig heeft een grote hoeveelheid automatische wapens van het type Hackler aan boord, bestemd voor het Bosnisch ministerie van Binnenlandse Zaken’... elke reactie blijft uit. Jacques Merlino (*France 2*) mag dat dan wel allemaal mooi opschrijven in zijn boek uit 1993 *Les Vérités yougoslaves ne sont pas toutes bonnes à dire*³⁴ [‘Niet alle waarheden over Joegoslavië worden graag gehoord’, nvdv]... het stilzwijgen van de media bevestigt alleen maar de titel van zijn boek!

In augustus 1995, na het bloedige offensief van het Kroatische leger tegen Krajina, schrijft het Franse weekblad *Le nouvel Observateur* heel gewoontjes: ‘De experts wisten dat de Duitsers MIG-21 toestellen van de EX-DDR aan de Kroaten hadden verkocht.’³⁵ En waarom werd het publiek daarover dan niet ingelicht? Opdat het verder zou blijven geloven dat ‘er niets gedaan is om de arme slachtoffers van de Serviërs te helpen, en dat we wapens hadden moeten sturen?’ En waarom praat men er nu dan wel over? Omdat het kwaad al is geschied, en omdat Tudjman zijn doel, de verovering van Krajina, heeft kunnen verwezenlijken.

Zoals we aantoonde in ons voorgaand boek ‘Attention, médias!’ moet iedereen die zich een eerlijk en klaar beeld wil vormen over een internationaal conflict ermee beginnen de officiële versies in vraag te stellen en op zoek gaan naar wat men voor hem verbergt.

Tientallen duizenden mensen zijn in die oorlog gedood. Velen van hen met Duitse wapens. Maar alle slachtoffers, van welk kamp ook, werden opzettelijk de dood ingejaagd voor Duitslands weervraak (revanchisme, nvdv AF) en zijn machtsuitbreiding tot aan de Adriatische Zee. Bonn heeft heel bewust op oorlog aangestuurd. En Europa is medeplichtig, want het kende ook de risico’s. Laat dit voor altijd een les zijn over de geloofwaardigheid van het ‘ethisch’ vertoog der grootmachten...

Izetbegovic bewapende zich al zes maanden vóór de oorlog...

De Belgische journalist Georges Berghezan publiceerde een studie waarin hij aantoonde dat ‘het wapenembargo tegen ex-Joegoslavië waarschijnlijk van alle embargo’s het minst nageleefd is’:¹

‘Tijdens het eerste deel van de oorlog (april ‘92-maart ‘94) waren berichten over een mogelijke schending van het embargo door de Bosnische Moslims eerder zeldzaam. De media legden meestal de nadruk op de enorme wanverhouding tussen de slagkracht van Moslims en hun Servische en Kroatische tegenstanders en op de bijna volledige terreinblokkade die ze ondergingen sinds het begin van de vijandelijkheden met de Kroaten in de lente van 1993.

Nochtans draaide de oorlog vanaf de herfst van 1993 in Centraal-Bosnië uit in het voordeel van de Sarajevo-getrouwen. Ze konden dus onmogelijk zo clichématig onbewapend zijn geweest. Bovendien verklaarde president Izetbegovic, nog steeds in 1993, voor de Bosnische televisie: “We zijn erin geslaagd dertigduizend geweren en mitrailleurs aan te schaffen, twintigduizend kogels, zevenendertigduizend mijnen en zesveertigduizend antitankkrakketten.”

Een van de eerste wapenleveringen aan de autoriteiten van Sarajevo zou plaats gehad hebben op 7 oktober 1991, **een half jaar voor de oorlog dus**. Een DC-9 uit Oostenrijk ontscheepte er een grote hoeveelheid automatische wapens van het type Heckler die bestemd waren voor het ministerie van Binnenlandse Zaken. In de zomer van 1992 werd meer dan driehonderdduizend dollar gestort bij een Duits bankfiliaal in Frankfurt: voor wapenbestellingen.² In 1992 is er sprake van verschillende wapenleveringen, met Iraanse Boeings 747 via Slovenië, Kroatië of rechtstreeks naar Sarajevo.³

1. Georges Berghezan, ‘Ex-Joegoslavie, l’embargo sur les armes et le réarmement actuel’, *Rapports du GRIP*, oktober 1997, p.2, 11-12.
2. Jacques Merlino, op. cit.
3. David Owen, ‘Balkan Odyssey’, Londen, 1996.

1. *Fürstenfeldbrucker Neueste Nachrichten*, 5 augustus 1992.
2. *Quotidien de Paris*, 28 januari 1993.
3. Erich Schmidt-Eenboom, ‘Schnüffler ohne Nase’ (De schaduwbokser, Klaus Kinkel en de BND).
4. Persoonlijk onderhoud, december, 1995.
5. Geciteerd in Stefan Eggerding, ‘Grossdeutschland auf dem Balkan - neue Kriegsgefahr?’, München, 1995.
6. Eurostat, Statistisch jaarverslag buitenlandse handel, 1991, p.140.
7. *le Monde Diplomatique*, september 1991.
8. *Courrier International*, 20 februari 1992.
9. *Le Figaro* (Frankrijk), 29 januari 1993.
10. *Welt am Sonntag*, 6 oktober 1991.
11. Geciteerd in Meurer, Vollner, Hochberger, ‘Die Intervention der BRD in den jugoslawischen Bürgerkrieg’, Keulen, 1992, p.31.
12. 28 juni 1991, geciteerd door Peter Praet in *Marxistische Studies*, 4/92, p. 14.
13. Interview in *Le Soir*, 13 oktober 1993.
14. Geciteerd in Ch. Chiclet, *Universalia*, 1994, p.165.
15. Zametica, ‘The Yugoslav conflict’, *Adelphipaper*, Londen, 1992, p.64.
16. *Idem*, p.19.
17. *Le Soir*, 14 december 1992.

18. Michael Thumann, ‘Germany’s Balkan Policy, 1991-1994’, in het tijdschrift *Eurobalkans* (Griekenland), herfst 94, p.40.
19. Verklaring van 26 januari 1992, geciteerd in *Yugoslav Mirror* (vs), p.5.
20. Wynaendts, ‘L’Engrenage’, Parijs, 1993, p.150.
21. Geciteerd in *Intelligence Digest*, 25 maart 1994.
22. Persbericht AIM, 22 september 1993.
23. *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 15 juni 1992.
24. *L’Humanité* (Frankrijk), 6 augustus 1992.
25. Geciteerd in *AK*(Duitsland), 23 september 1992.
26. *AZ*, 8 juli 1991.
27. Geciteerd door D. Razumovsky, in ‘Serben müssen sterben’, Berlijn, juli 1994.
28. Bijvoorbeeld, *Le Soir*, 12 mei 1992.
29. *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 26 juni 1992.
30. *Monitor* (ARD), september 1996, februari 1997; *Balkam-Infos* (Frankrijk), nr. 12, april 1997.
31. *Idem*.
32. *Idem*.
33. *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 14 april 1992.
34. Jacques Merlino, op.cit., p.82-83.
35. *Le nouvel Observateur* (Frankrijk), 17 augustus 1995.

Duitse inmenging in Joegoslavië (1988-1991)

1988

Franjo Tudjman, toekomstig president van Kroatië, ontmoet in het geheim kanselier Kohl en diens belangrijkste ministers. Ze stellen een gezamenlijke politiek op punt om Joegoslavië te ontworpen en een nieuwe onafhankelijke Kroatische staat te stichten.¹

1989

18 december. De presidenten van Kroatië en Slovenië ontmoeten elkaar en vragen een 'Joegoslavische conferentie in de buurt van Frankfurt en onder de bescherming van Duitsland', zo meldt *Der Spiegel*. In diezelfde periode worden vanuit Duitsland wapens naar Kroatië gestuurd om er de milities mee uit te rusten.²

1990

De Oostenrijkse minister van Buitenlandse Zaken, Erhard Busek, gaat naar Ljubljana op een niet nader bepaalde datum. Doel van de reis? 'De afscheuring op gang brengen' zal zijn toenmalig Italiaans collega, De Michelis, later verklaren.³

22 april. Het HDZ (de nationalistische partij van Franjo Tudjman) wint de Kroatische verkiezingen. Via de Duitse geheime dienst heeft Bonn zijn verkiezingscampagne georganiseerd en gefinancierd.

14 augustus. Teltschik, afgevaardigd minister van kanselier Kohl, ontmoet in Bonn Ivan Milas, persoonlijk raadgever van de Kroatische president Tudjman. Hij vraagt nauwe samenwerking met Duitsland.⁴

September. Een docent aan de Duitse Militaire Hogeschool vraagt dat men Hitlers Balkanpolitiek historisch zou bestuderen 'omdat die bijzonder waardevol kan zijn'.

22 december. De nieuwe Grondwet degradeert ostentatief de Serviërs (12%), de joden, de zigeuners en de moslims tot tweederangsburgers. De Serviërs die in Krajina wonen (Kroatië) laten hun ongerustheid blijken. Daarop reageert Tudjman: 'Dat ze vertrekken!'⁵ Ondanks die racistische discriminatie steunen de Duitse media de nationalistische uit Zagreb steeds openlijker.

1991

Maart. De Sloveense president Kucan wordt in Bonn ontvangen. Een maand later krijgt hij financiële hulp van de Duitse deelstaat Baden-Württemberg.

23 juni. De twaalf landen van de Europese Unie beslissen de onafhankelijkheid van Slovenië en Kroatië niet te erkennen (en alle contact op hoog niveau te weigeren) indien de twee republieken eenzijdig uit de Joegoslavische federatie stappen. Maar de Duitse pers wakkert dagelijks de anti-Servische gevoelens aan en eist bijstand voor de Kroaten en Slovenen.

25 juni. Slovenië en Kroatië roepen hun onafhankelijkheid uit. Ze storten hun financiële bijdragen niet langer aan de centrale Joegoslavische staat, maar houden die voor zich. Kroatië kiest dezelfde vlag als ten tijde van het fascistische Oostachiregime.

26 juni. De Deutsche Bank, helemaal niet verrast, laat onmiddellijk weten: 'Door hun onafhankelijkheid verliezen Slovenië en Kroatië hun afzetmarkt en hun grondstoffenbron. Wij zijn bereid om tussen te komen en ze te helpen.'⁶

Washington, Londen en Parijs laten weten dat ze de nieuwe republieken niet zullen erkennen. Maar Genscher, Duits minister van Buitenlandse Zaken, verklaart dat zijn land 'niet kan aanvaarden dat het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren en de rechten van de minderheden niet zouden geëerbiedigd worden'.

27-30 juni. Europese top in Luxemburg. Kohl dringt erop aan dat Slovenië en Kroatië zouden erkend worden. Mitterrand is daar tegen en krijgt de tien andere delegaties achter zich. De Europese Commissie stuurt een 'vredesmissie', de 'troïka'.

28 juni. In Slovenië kondigt het federale Joegoslavische leger een eenzijdig staakt-het-vuren af dat stilaan algemeen wordt.

1 juli. Stipe Mesic wordt verkozen tot president van het collegiaal presidentschap van de Joegoslavische federatie. Die Kroaat, lid van de HDZ-partij die in Zagreb aan de macht is, en al lang medewerker van de Duitse geheime dienst (zie p.51) heeft herhaaldelijk verklaard: 'Ik zal de laatste president van Joegoslavië zijn.'

5 juli. De Duitse minister van Buitenlandse Zaken, Genscher, 'betreurt dat de Europese Unie er niet mee bedreigd heeft Slovenië en Kroatië te erkennen'.⁷ Lord Carrington, Europees bemiddelaar, betreurt dat die Duitse houding zijn onderhandelingen ondermijnt.

Waarover Stercken, voorzitter van de commissie Buitenlandse Zaken van het Duitse parlement, zich dan weer verheugt: 'Dankzij Genscher zijn we zover dat de Duitse buitenlandse politiek niet meer in alle omstandigheden afhangt van een gezamenlijk standpunt van alle partners van de Europese Unie.' Het idee van een Duits 'soloslim' tekent zich af.

18 juli. Terwijl Duitsland de Europese Unie voorziet, wordt de Kroatische president Tudjman met toeters en bellen door Kohl en Genscher in Bonn ontvangen.

5 augustus. Lamers, woordvoerder voor Buitenlandse Zaken van de CDU-fractie, verklaart: 'Er werden richtlijnen gegeven om de bedreigde republieken ter hulp te komen, met wapengeweld indien nodig.'⁸ Diezelfde maand ver-

biedt de Duitse minister van Economische Zaken de uitvoer naar Joegoslavië.

7 augustus. Genscher vraagt 'dat een interministeriële werkgroep Duitse maatregelen zou treffen opdat we over alle nodige middelen zouden beschikken in geval dat - wat ik overigens niet wens - ons objectief niet verwezenlijkt zou worden in de schoot van de Europese Unie.'

In klare taal: 'Duitsland zal er alles aan doen om zijn partners over de brug te krijgen, maar het voelt zich geenszins gebonden door enige Europese discipline. De term interministerieel houdt 'Defensie' in, dus ook militaire hulp aan de scheurmakers.

7 oktober. De presidenten van Kroatië en Slovenië onderzoeken de toestand, samen met de Duitse regering. De twee republieken hebben het staakt-het-vuren niet nageleefd en de Duitse regering belooft hen met de belofte ze te zullen erkennen. De escalatie van de gevechten laat niet op zich wachten.

November. Genscher ontmoet de paus 'onder vier ogen'. Het Vaticaan zal, na Duitsland, de tweede staat zijn die Kroatië erkent. Mario Nobile, woordvoerder van de regering Tudjman, verklaart: 'Zonder de hulp van de Duitsers hadden we het nooit kunnen volhouden.'⁹

4 december. De Duitse regering legt een volledig embargo op de handel naar Servië en Montenegro. Kohl ontvangt opnieuw de Kroatische en Sloveense presidenten opnieuw en belooft hen de erkenning voor Kerstmis. Bonn levert de Kroaten wapens van Duitse makelij: Leopard tanks en Messerschmitt obussen.¹⁰

9 december. Lord Carrington waarschuwt: als de onafhankelijkheid erkend wordt voor er een akkoord is tussen de drie gemeenschappen, wordt een burgeroorlog onvermijdelijk. Hij wil de dreiging van de erkenning van Kroatië gebruiken als drukkingsmiddel om een hervorming van de Joegoslavische federatie te bekomen. Als Genscher en Kohl Europa dwingen Kroatië te erkennen, verliest Carrington dat middel. Later zal hij daar verbitterd zijn beklag over doen door te verklaren dat 'de erkenning een tragische fout was, het startschot voor de burgeroorlog'.¹¹

10 december. Javier Perez de Cuellar, secretaris generaal van de VN, waarschuwt de EU in een brief: 'Ik vrees dat een snelle

erkenning van sommige Joegoslavische republieken nog een uitbreiding van het huidige conflict zal veroorzaken en de toch al explosieve toestand in Bosnië en Macedonië zal verergeren.'¹²

Zimmerman, toenmalig vs-ambassadeur in Joegoslavië, zegt later over die beslissende dagen: 'We hebben daarna ontdekt dat Genscher dagelijks in contact stond met zijn Kroatische ambtgenoot. Hij moedigde de Kroaten aan de federatie te verlaten en hun onafhankelijkheid uit te roepen terwijl wij allemaal op zoek waren naar een gemeenschappelijke aanpak.'¹³

17 december. Europese top in Maastricht. Elf landen van de twaalf verzetten zich tegen het uiteenspatten van Joegoslavië. Enkel Duitsland wil dat? Maar de 17e, om 4 uur 's morgens wordt het Duitse standpunt aanvaard. Later vernemen we onder welke voorwaarden... In ruil kreeg Mitterrand de steun van de Bundesbank voor de Franse frank die door speculatie bedreigd werd. Terwijl Major het recht kreeg het 'sociaal luik' van Maastricht niet te moeten ondertekenen.¹⁴

Europa bezwijkt voor de Duitse druk en beslist de afgescheurde republieken na een proeftijd te erkennen 'als ze de rechten van de minderheden vrijwaren'. Kohl verwelkomt die beslissing als een 'grote politieke overwinning voor Duitsland'.¹⁵ Aan de andere kant van de Atlantische Oceaan wordt die diagnose gedeeld: Boucher, woordvoerder van de Verenigde Staten voor Buitenlandse Aangelegenheden, merkt bitter op dat 'de belangrijkste voorvechters van de erkenning - Duitsland, Italië, Oostenrijk en Hongarije - precies dezelfde landen zijn als die welke het fascistische Kroatië steunden tijdens de Tweede Wereldoorlog'.¹⁶

Zo wordt Duitsland de overheersende macht in Europa, die in staat is zijn wil op te leggen aan alle andere leden van de Unie.

23 december. Zonder de termijn die door de EU vastgelegd werd (15 januari 1992) af te wachten, erkent Duitsland eenzijdig Kroatië en Slovenië.

De andere Europese landen zullen weldra volgen hoewel de Commissie van de EU vastgesteld heeft dat de rechten van de minderheden in Kroatië niet gewaarborgd zijn. Enkele dagen later gooit Genscher de telefoon neer tijdens een oproep van de laatste kans door de Bush-administratie.¹⁷ De Verenigde Staten staan voor een voldongen feit maar zullen pas in april 1992 toegeven.

(De verwijzingen bij dit overzicht zijn slechts werknota's van de auteur en daarom niet steeds even volledig, n.v.d.v.)

1. Geciteerd door Sean Gervasi in een hoofdstuk van zijn boek 'Forging a new Balkan Order' (onuitgegeven).
2. *Der Spiegel*, nr.15, 1992.
3. Interview *Europeo*.
4. Tagebuch H. Teltschik, Sieder Verlag, 1991.
5. Ch. Chiclet, *Universalia*, 1994, p.165.
6. Geciteerd in 'Der Balkankrieg', München, september 1995, p.5-6.
7. Zametica, 'The Yugoslav conflict', *Adelphi paper* 270, Londen, 1992, p.64.

8. *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 6 augustus 1991.

9. *Frankfurter Rundschau*, 18 november 1991.

10. Geciteerd in 'Der Balkankrieg', *op. cit.*, p.5-6.

11. *Der Spiegel* nr.26, 1995.

12. *Le Soir*, 14 december 1991.

13. Geciteerd door Sean Gervasi, in *Covert Action* (vs), winter 1992-'93.

14. *Solidair* (België), nr.37, 1995.

15. CDU Parteitag, 17 december 1991.

16. *Der Spiegel*, 23 december 1991.

17. *International Herald Tribune*, 13 november 1992.

Verslag van het 14^e Congres van de F.I.R.

19 en 20 oktober 2007 in de Universiteit van Athene

Aanwezig waren (tussen haakjes het aantal organisaties van dat land): Griekse organisaties (4), Cyprus, Portugal, Bulgarije, Rusland (veteranen), Oekraïne (partizanen), Hongarije, Servië, België (2), Duitsland (4), Denemarken, World Federation of Democratic Youth WFDY (Cuba).

Vertegenwoordigers van Albanië en de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië kregen geen inreisvisum in het EU-land Griekenland. Naar aanleiding daarvan zal Secretaris-generaal, Ulrich Schneider, een protest indienen bij de EU. Afwezig (met melding of ingezonden stuk): Spanje, Italië, Oostenrijk en Frankrijk (2). Namens de AFVN/BvA was Piet Schouten gedelegeerde op het congres.

Persoonlijke directe contacten zijn verstevegd – in naam van de AFVN/BvA met:

- 1 Michel Vanderborght, voorzitter FIR;
- 2 Jean Cardoen, directeur van het Instituut van Veteranen en Oorlogsinvaliden, slachtoffers van de oorlog; IV-INIG (Ministerie van Defensie, België)
- 3 Ulrich Schneider, Secretaris-generaal van de FIR;
- 4 VvN/BdA (<http://www.vvn-bda.de/bund/start.php3>) Spanienkämpfer, (<http://www.spanienkaempfer.de/>);
- 5 RombergPark Komitee <http://www.wir-falken.de/impressum.html>
- 6 Arelio Santos van Portugese Antifascisten

Duitsland, Portugal en Griekenland hadden een jeugdige afgevaardigde.

Dr. Ulrich Schneider, secr. gen. van de FIR

Het congres werd vrijdag 19 oktober geopend met inleiding, begroetingen en financieel verslag. Er was voor elke organisatie een map een headset voor de vertaling. Ieder land kon een spreker leveren met spreektijd van 10 minuten. Daar na sprak Ulrich Schneider met een begroeting van o.a. de VN, die helaas niet aanwezig was, wel de FIR feliciteerde met het 20-jarig bestaan als Vredesboodschapper van de VN!

Voor de pauze speelde een Grieks ensemble antifascistische liederen (uit volle borst zongen de Grieken mee en anderen volgden). Dezelfde avond speelden ze nog gedurende een kwartier lang en brachten volop stemming in het congres. De avond werd voortgezet met een welkomtspeech van Michel Vanderborght, voorzitter van de FIR.

De 2^e Congresdag stond in het teken van de politieke debatten en voorstellen (zie verklaring van de FIR). De bij-

drage namens de AFVN/BvA bevatte voorstellen en verklaring over de vreemdelingenhaat (xenofobie), met name over de stemmingmakerij tegen moslims, de situatie in Nederland en het gevaar van extreemrechtse, populistische partijen zoals van Wilders en Verdonk. Met instemming werd door het Congres een clause over xenofobie in de FIR verklaring ingebracht. Wederom werd een appel gedaan aan de jongeren in alle landen om in de nationale verenigingen actief te worden.

De FIR heeft de afgelopen jaren vele lidorganisaties kunnen bezoeken en tijdens openbare herdenkingsbijeenkomsten hebben leden van het Executief Comité gesproken. We noemen er een paar: deelname in Moskou aan de 60e verjaardag van de overwinning op Hitler-Duitsland, Wereldjeugdfestival in Caracas, Venezuela, Dimitrov-conferentie in Bulgarije, Internationale Conferentie 2005 in Boedapest, POAO-conferentie in Athene, bezoeken aan Cyprus, Israel en Balkanlanden door de vicepresident. In het voorjaar was voorzitter Michel Vanderborgh op bezoek bij de Italiaanse ANPI.

Concrete afspraken en besluiten:

- Algemene verklaring van de FIR “Creating a new World of peace and freedom”, anti-racisme, tegen elke vorm van xenofobie, tegen de toenemende repressie in Europa etc. **Zie pagina 19.**
- In april 2008 wordt een Internationale Conferentie voor 1000 jongeren georganiseerd in de voormalige concentratiekampen Buchenwald-Dora (door België, Duitsland en Rusland) **Zie kader hieronder.**
- Verklaring tegen oorlog van de VS en haar allies tegen Irak en Afghanistan
- De VvN/BdA roept alle deelnemers op tot steun aan de campagne “NONPD” die zij in Duitsland met succes samen met vakbonden en kerken houden
- Meer jongerenorganisaties betrekken bij het antifa-werk (zoals in Duitsland en Hongarije het werken op middelbare scholen!)
- Steun aan WDFY-werk en solidariteit met de vijf in de VS geïnterneerden Cubanen.

Gekozen in het Executief Comité werden: Ulrich Schneider, secr-gen., Michel Vanderborgh, voorzitter (Front de l'Indépendance), Vilmos Hanti, vice-president (MEASZ, Hongarije) Generaal Bogdonow, Ilja Kremer, Rusland (comité der veteranen), Christos Tsintzilonis, (PEAEA, Griekenland) Heinz Siefert, kassier.

De hartverwarmende gastvrijheid van de Griekse organisaties heeft bijgedragen tot succesvolle, interessante congresdagen met volop gelegenheid tot uitwisseling van ideeën over de antifascistische strijd in elk afzonderlijk land.

Universiteit Athene

We roepen ieder die belangstelling heeft op – vooral de jongeren – tot deelname aan de conferentie in Buchenwald-Dora van 12-16 april 2008.

Er zullen workshops gehouden worden en het is een unieke mogelijkheid voor ontmoeting met antifascistische jongeren uit geheel Europa en Rusland. Contactpersoon voor Nederland is: Piet Schouten, telef. 033 2860271.

De gemeente Weimar draagt zorg voor overnachtingen in een jeugdhotel of bij particulieren. Voor een tegemoetkoming in de reiskosten zal voor de jongeren een fonds beschikbaar komen.

De poort van het KZ Buchenwald, met op het toegangshek de tekst "JEDEM DAS SEINE". Het buitenlager Mittelbau-Dora ligt ook in Weimar. De bij ons tegen kostprijs verkrijgbare DVD "Het verhaal van Pieter de Jong" gaat over zijn ervaringen als KZ-gevangene in Mittelbau-Dora.

Verklaring van het 14^e FIR Congres

62 jaar na de militaire overwinning op het fascisme in Duitsland en in geheel Europa zien we een politiek ambivalente ontwikkeling

Dit zijn de positieve ontwikkelingen:

- politieke groeperingen krijgen meer invloed waaruit volgt dat conflicten binnen en buiten Europa in toenemende mate worden opgelost door vreedzame beslissingen;
- maatschappelijke bewegingen van diverse politieke richtingen zetten zich actief in tegen racisme en neofascisme;
- een kritische houding tegenover de antisociale consequentie van globalisering wordt ondersteund door brede groeperingen in de maatschappij, terug te vinden in vele manieren van vreedzaam protest.

Aan de andere kant zien we de gevaren:

- dat Europese regeringen zich oriënteren op het 'Fort Europa' en dat zij in plaats van vrijheid voor alle burgers te garanderen hun militaire positie in de wereld versterken;
- we ervaren de toegenomen pogingen van de VS regering om te komen tot een militaire en politieke heerschappij over de gehele wereld;
- in Europa en de rest van de wereld zijn de regels tot liberalisering van de economie belangrijker geworden dan de sociale rechtvaardigheid voor de mensen. Steeds meer mensen dreigen in een sociaal isolement te geraken, wat een vruchtbare bodem biedt voor extreemrechts populisme en vreemdelingenhaat;
- Hoewel de neoliberale Europese 'Grondwet' sneuvelde vanwege het verzet van vele inwoners, trachten conservatieve politici de deur op een kier te zetten aan de rechterzijde met gebruikmaking van de doctrine van 'totalitarisme' (op één lijn plaatsen van communisme en fascisme) en direct anticommunisme.
- De herdenking van het antifascistische verzet van burgers en militairen wordt zwartgemaakt in diverse Europese landen. Een zichtbare indicatie daarvan was de vernietiging van het monument ter nagedachtenis aan het Sovjetleger in het centrum van Tallinn. In andere delen van Europa worden antifascistische monumenten fysiek of ideologisch aangevallen.

Een dergelijk Europa, een dergelijk wereld beantwoordt niet aan de doelstellingen, die we gesteld hebben in de tradities van het antifascisme.

'Het creëren van een nieuwe wereld van vrede en vrijheid' betekent voor ons:

- Opbouw van voorwaarden voor democratie en sociale rechtvaardigheid, zodat alle mensen gelijke kansen krijgen en meedelen met de rijkdom van de maatschappij, zekerheid op werk met voldoende sociale voorwaarden en kansen tot sociale deelname voor alle mensen – ongeacht hun nationaliteit, geslacht of geloof;
- Herdenking van de rol van de mensen die voor de bevrijding van het fascisme vochten. Dit houdt tevens in dat de sociale rechten van slachtoffers en verzetsmensen gewaarborgd moeten worden in diverse structuren van de anti-Hitler-coalitie;
- Bescherming van een ieder die slachtoffer is van racisme, antisemitisme en xenofobie. Alle activiteiten, groeperingen en partijen, die neofascistische en racistische posities innemen, dienen buiten de wet gesteld en verboden te worden.

Fundamenteel betekent dit tevens dat militaire operaties in de buitenlandse politiek tegen de vitale belangen van de mensheid zijn. Als 'Vredesboodschapper van de Verenigde Naties' komen wij telkens weer op voor niet-militaire oplossingen in conflicten. Daarom zien wij de plannen van de regering van de VS voor plaatsing van een raketafweersysteem in Polen en de Tsjechische Republiek als een directe bedreiging voor de vrede en veiligheid. Dit staat in schril contrast met het begin van een vreedzame buitenlandse politiek in Europa.

In die zin zien wij des te meer – ook 62 jaar na de bevrijding van het Hitlerfascisme en oorlog – de noodzaak om te blijven strijden voor de complete vernietiging van het fascisme met alle wortels en te streven naar een nieuwe wereld van vrede en vrijheid.

GEEN VERLENGING VAN MISSIE URUZGAN

Doe mee aan de **ACTIE** bij het Kamerdebat: zie de site!

DEZE OORLOG:

- kost levens van Afghanen en Nederlanders
- kost ruim 800.000 euro per dag
- maakt wederopbouw onmogelijk
- werkt de bevrijding van de Afghanen tegen

TROEPEN TERUG UIT AFGHANISTAN

www.stopoorlog.nl

Steeds langer 2007 zijn door NAVO-bombardementen al honderden Afghanen burgers omgekomen - waaronder veel kinderen. Door een overval van de bezetting heeft deze 'verloofde' naar geweld en armoede geleid.

LUCHTALARM BIJ NAVO-TOP IN NOORDWIJK OP 25 OKTOBER

Demonstranten vertegenwoordigen stem meerderheid tegen verlenging Missie Uruzgan

Uit protest tegen de oorlog in Afghanistan is op donderdag 25 oktober een luchtalarm afgegaan in Noordwijk. Terwijl de Defensie ministers van 26 NAVO-landen vergaderden in het zwaarbewaakte Huis ter Duin, vielen op het Vuurtorenplein 150 demonstranten symbolisch dood neer om hun afschuw te uiten over het groeiend aantal slachtoffers in Afghanistan. Met deze demonstratie pleit comite 'Troepen Terug uit Afghanistan' tegen verlenging van Missie Uruzgan.

Lees meer... op www.stopoorlog.nl

Duitse eer voor 'rooie' Enschedeër

Door Ger Wooldrik

In Nederland werd de naam Johannes ter Morsche op het Overijssels monument voor de gesneuvelden in de Tweede Wereldoorlog te Markelo geweigerd. De door de nazi's onthoofde Enschedese communist is zondag 19 november 2006 op de nationale herdenkingsdag te Zinnowitz, op het eiland Usedom, in het noordoosten van Duitsland geëerd.

De onthulling van de marmeren obelisk werd opgeluisterd met zang van het dameskoor Volks Solidariteit. De afgevaardigde van de landsraad Vorpommern, Barbara Syrbe, herinnerde aan de daden van de verzetsgroep die verbonden dienen te zijn met een appel om waakzaam te blijven tegen het opkomende fascisme. Er is een krans en er zijn bloemen gelegd door Johan ter Morsche's dochter Marie, door andere familieleden en door afgevaardigden van de PDS. Door de jarenlange inzet van het gemeenteraadslid van de PDS en de Historische Kring te Zinnowitz, is de totstandkoming van het monument mogelijk geworden.

Ter Morsche (1894) die met de Duitse Margarethe Bötcher (1907) was getrouwd, vestigde zich in de oorlog op het eiland Usedom aan de Oostzee, bij de raketbasis Peenemünde. Hier werden de vliegende projectielen V1 en V2 ontwikkeld. Ter Morsche werkte als loodgieter op het terrein. Hier waren vijftienduizend mensen werkzaam, onder wie (Nederlandse) dwangarbeiders. De Enschedese communist kwam met hen in contact en hoorde over revolutionaire raketten. Rondom Ter Morsche ontstond een breed geschakeerde verzetsgroep. Van Poolse tolk tot Oostenrijkse prelaat; ze vonden elkaar in hun weerzin tegen de nazi's.

Aan de keukentafel luisterde de verzetsgroep naar de Engelse zender en verspreidde het BBC nieuws. De Engelse RAF bombardeerde het complex, waardoor de ontwikkeling van de V1 en V2 maandenlang stillag. Begin februari 1943 werd er op de deur geklopt: "Telegram uit Holland voor Ter Morsche", zou er geroepen zijn. Vijf gestapo-agenten rolden de verzetsgroep op. De gemartelde Johannes kwam voor het Volksgericht in Berlijn. Hij en enkele anderen kregen door de guillotine de doodstraf.

Na de oorlog, in de DDR-periode, zijn de daden van de verzetsgroep nadrukkelijk belicht. Zo was er een straat in Zinnowitz naar Johannes ter Morsche genoemd. Dat was afgelopen na de val van de muur en de hereniging van de beide Duitslanden.

Dit en alle wetenswaardigheden over de verzetsgroep van Peenemünde, staat voor het eerst beschreven in het boek "Marie ter Morsche vecht voor haar vader". Het boek is geschreven door professor K.H. Jahnke, ISBN 3-937179-04-6, prijs 18,50 euro. Uitgeverij Ingo-Koch Verlag Rostock (Duitsland). Ook in Nederland te bestellen bij Boekhandel Broekhuis, marktstraat 12, 7511 GD Enschede. Tel. 053-4325210.

Ger Wooldrik bij de obelisk (Foto G.W.)

Hoe verliep de terugkeer en opvang van oorlogsslachtoffers die uit de concentratiekampen en vernietigingskampen in ons land terugkwamen?

Voor deze mensen aan de Nederlandse grens kwamen waren ze al wekenlang onderweg geweest. Treinen en bussen reden er nog maar weinig in de voorheen bezette gebieden. De Nederlandse slachtoffers moesten vaak een grote omweg maken om naar hun vaderland terug te komen. Velen kwamen via Frankrijk en België in ons land aan. In deze landen werden niet alleen de Belgische en Franse maar ook de Nederlandse oorlogsslachtoffers als helden ontvangen. Deze landen hadden zich blijkbaar goed voorbereid. In ons land was dat zeker niet het geval. Dat de Nederlandse overheid geen enkel belang had in de terugkomst van deze mensen was te voorzien.

In mijn vorige artikel schreef ik reeds hoe de Nederlandse regering in Londen op de onmenselijke behandeling van de Joden door de Duitse bezetter reageerde. Op 7 december 2003 kwamen in de RAI in Amsterdam zo'n 700 oorlogsslachtoffers bijeen op verzoek van de Stichting Onderzoek Terugkeer en Opvang (SOTO) om te vertellen over hun terugkeer in ons land. Het symposium in de RAI was het startschot van het historisch onderzoek dat de SOTO de daaropvolgende drie jaar zou gaan verrichten. De officiële opening werd verricht door de toenmalige minister president Wim Kok. De belangrijkste groepen waren de verzetstrijders, de joden, de Sinti en Roma. Jehova's getuigen en de gedwongen in Duitsland tewerkgesteld. Al deze groepen hadden het gevoel dat ze in Nederland niet welkom waren. De ontvangst was onverschillig en harteloos op een heel enkele uitzondering na. In de RAI werden de bovenstaande groepen op naam ingedeeld. Zelf werd ik ingedeeld in de Joodse groep. Er waren ook slachtoffers in de RAI aanwezig waaronder ikzelf die vanuit een Duits ziekenhuis met een militair vliegtuig terugkeerden op het vliegveld Eelde zeer hartelijk werden ontvangen en meteen in een herstellingsoord ter plaatse werden opgenomen. Voor zover ik me kan herinneren waren we met z'n tweeën in de RAI aanwezig. Het kwam ook voor dat er aan de grens niemand voor ontvangst aanwezig was. Wat diverse mensen vertelden over hun ontvangst aan onze grenzen was werkelijk vreselijk. Enige van deze ellendige belevenissen wil ik u niet onthouden.

Een paar alleenstaande joodse mannen, oud-gevangenen van Auschwitz beleefden de ontvangst op de volgende wijze. Ze moesten hun jasjes uittrekken en

hun armen omhoog houden. Men wilde controleren of ze geen SS-tekens onder hun oksels hadden. De grote kampnummers van Auschwitz die zichtbaar op hun armen stonden hadden de controleurs maar even over het hoofd gezien. Protesteren tegen deze handelwijze hielp niet.

Eén van de aanwezige Joodse families maakte het volgende mee. Ze kwamen een zaal binnen waar bedden klaar stonden. Zoals zij dachten voor hun ontvangst. Het tegendeel was waar. Hen werd meegedeeld dat de bedden bedoeld waren voor gevangengenomen NSB-ers. Toen de mensen hiertegen protesteerden werden ze nagejouwd met de opmerkingen "Jullie joden zijn nu eenmaal altijd ondankbaar".

Een Joods meisje wiens niet Joodse vriend haar opwachtte aan de grens beleefde het volgende ongelooflijke voorval. Ze kwam uit het kamp Bergen-Belsen. Bij aankomst werd ze gelijk gearresteerd. De reden was dat ze blond was, blauwe ogen had en er alweer redelijk uitzag. Dus kon ze niet Joods zijn. Men was van mening dat iemand die uit een concentratiekamp kwam er niet goed uit kon zien en daarom in dit geval weleens een nationaal-socialiste kon zijn, die zich onderweg met één of andere smoes bij het transport had aangesloten. Als je er niet slecht uitzag was je bij voorbaat een collaborateur.

Alle betrokkenen kregen na afloop van de bijeenkomst in de RAI twee boeken aangeboden met de titels "Mensenheugenis" en "de Meelstreep". In het eerste boek las ik dat ook kinderen van Christelijke verzetstrijders vooral in de dorpen flink gepest werden. Tijdens de kerkdienst op zondag werden hun klompjes, die meestal buiten stonden gestolen of vernield. Ook op school werden deze kinderen dikwijls gepest.

Een van de oorlogsslachtoffers genaamd Josef van Rijk werd na zijn terugkeer uit de kampen door enkele leden van het Rode Kruis in Amsterdam gevraagd zijn ervaring en van de afgelopen jaren te vertellen.

Zijn relaas:

"Achter de groene vergadertafel zaten een achttal heren, echte ouderwetse regenten types welke met het grootste onbenul mij begonnen te ondervragen. Ik stelde voor om mijn belevenissen in de periode 1942-1945 te mogen vertellen, waarna zijn eventueel vragen zouden kunnen stelen. Mijn verslag duurde drie uur van 9-12 met een paar onderbrekingen voor koffie

of een glas water. Ik was nog lang niet volledig maar ben toen gestopt, deels uit vermoeidheid maar ook zeker omdat ik steeds meer naar de ongelovige gezichten zat te kijken. Eén van de heren maakte zelfs een gebaar met zijn vinger naar zijn voorhoofd alsof ik een fabel zat te vertellen. Er werd besloten voor die dag te stoppen en de volgende dag verder te gaan. Van mijn verhaal zou ik een schriftelijk verslag krijgen. Een tweede gesprek heeft echter nooit plaatsgevonden en het beloofde verslag heb ik nooit ontvangen. Bij telefonische navraag kreeg ik de mededeling "Bij ons is niets bekend". (bron: "Mensenheugenis" Boris de Munnick)

In de lunchpauze sprak ik nog kort met een oud-verzetsman die ik vertelde hoe de meeste joden bij terugkeer aan de Nederlandse grens ontvangen werden. Hij was hierover niet verbaasd. De politiek linkse mensen hebben precies hetzelfde beleefd. Zijn belevenissen aan de grens had ik graag willen horen, maar helaas was te tijd daarvoor op dat moment te kort.

Welke instantie de opdracht had de oorlogsslachtoffers aan de grens te ontvangen is nooit duidelijk geworden.

Celine voor de microfoon bij het programma Via Ria in 1995. De discussie ging over het samen met Duitsers herdenken op 4 mei.

Zie voor DVD met het betreffende programma pagina 27

In memoriam Trudel van Reemst-De Vries

Op 7 juni 2007 overleed op 92-jarige leeftijd Oud-Spanjestrijdster, oud-verzetsvrouw Trudel van Reemst-De Vries

Haar lijfspreuk was "Je moet nooit aan de kant blijven staan". Trudel van Reemst stond nooit aan de kant. Niet tijdens de Spaanse Burgeroorlog (1936-1939), waar ze als verpleegster de strijders tegen Franco bijstond, niet in de Tweede Wereldoorlog waarin zij in het verzet zat en ook daarna niet.

Tot het laatst toe bleef ze zich interesseren voor de politieke situatie in de wereld.

Trudel had een sterke wil. Ze was zachtaardig, maar als ze iets echt wilde dan gebeurde dat ook. In mei 2007 bezocht ze met het comité Spanje 1936-1939 waarvan ze de oprichtster was, tijdens de herdenking gezamenlijk met leerlingen en docenten van het Bredero College het monument voor slachtoffers van de Spaanse burgeroorlog in Amsterdam-Noord. Ze voerde toen niet meer het woord, maar op vragen van de aanwezige jongelui wilde ze nog steeds graag met haar zachte, maar duidelijke stem antwoord geven

We gedenken Trudel als een bijzonder strijdbare, vredelievende, aimabele vrouw.

Trudel met andere Spanjestrijdsters.

Zie voor radio-interview met Trudel van Reemst pagina 27

Serviërs pleegden geen genocide

Interview met dr. Milan Bulajic

Door Petar Pasic, Glas Javnosti 20 mei 2005, vertaling Denise Grobben

Dr. Milan Bulajic, voorzitter van de Foundation for the Research of Genocide, praat over het lijden van Bosnische moslims in Srebrenica en over Servische slachtoffers.

*Alleen voor eerlijk gebruik
Gepubliceerd onder de
U.S. Code, Title 17, section 107.*

Genocide-deskundige aan het woord

-Uitspraken -

- o “De generale staf van het moslimleger gaf een bevel aan de 28ste divisie van het moslimleger in Srebrenica om aanvallen uit te voeren buiten de gedemilitariseerde zone, zodat de druk verlicht werd op de gehele operatie rondom Sarajevo.”
- o “Waarom trok de regering van de FRY hun aanklacht tegen Bosnië-Herzegovina in, terwijl zij hun beschuldigingen tegen ons land niet introkken?”
- o “De regering van de Servische Republiek selecteerde voor de commissie wel moslimvertegenwoordigers maar geen Servische deskundigen.”
- o “Nog steeds is het exacte aantal omgekomen moslims (in Srebrenica) niet bekend, omdat de autoriteiten in Bosnië-Herzegovina weigeren een volkstelling uit te voeren.”
- o “Leden van het leger van de Servische Republiek hebben geen genocide gepleegd tegen moslims in Srebrenica in juli 1995. Om dat te staven, ben ik bereid om mijn volledige vijftig jaar lange professionele carrière op het spel te zetten.”
- o Met betrekking tot de aanstaande internationale conferentie in Srebrenica van 10 tot 14 juli 2005, zei dr. Milan Bulajic tegen Glas Javnosti dat de hoge vertegenwoordiger voor Bosnië-Herzegovina, Paddy Ashdown, en de voorzitter van het Instituut voor Oorlogsmisdaden in Bosnië-Herzegovina, dr. Smail Cekic, de wetenschap willen manipuleren (ten koste van alles) om te bewijzen dat het Servische leger genocide heeft gepleegd in Srebrenica.

Moslims offerden doelbewust hun eigen mensen op

Na jaren grondig onderzoek verricht te hebben, vat dr. Bulajic de situatie als volgt samen: De generale staf van het moslimleger gaf een bevel aan de 28ste divisie van

het moslimleger in Srebrenica om aanvallen uit te voeren buiten de gedemilitariseerde zone, zodat de druk verlicht werd op de gehele operatie rondom Sarajevo. En, zelfs al waren de autoriteiten van Srebrenica fel gekant tegen dergelijke provocaties, vlak voor de aanval op Srebrenica in 1995 werden veel aanvallen in Servisch gebied uitgevoerd, waarbij het Servische dorp Visnjica met de grond gelijk werd gemaakt. Het leger van de Servische republiek werd in de val gelokt.

Via UNPROFOR riep generaal Ratko Mladic de moslimsoldaten in de gedemilitariseerde zone op om hun wapens neer te leggen met de garantie dat ze als krijgsgevangenen zouden worden behandeld volgens de Conventie van Genève en onder toezicht van de VN. De generale staf van de moslims sloeg het aanbod af, maar zond vrouwen en kinderen naar de Serviërs in de UNPROFOR-basis in Potocani. Tegelijkertijd vertrok een bewapende eenheid vanuit Susnjarski Brijuni dwars door Servisch gebied in de richting van Tuzla. Het grootste aantal moslimsoldaten kwam daar in een vuurgevecht om. Het Tweede Korps van Tuzla bood hen bij deze gevaarlijke manoeuvre geen enkele ondersteuning.

Een tweede feit dat aantoont dat de moslims uit Srebrenica doelbewust opgeofferd werden. Vlak voor de aanval van het Servische leger, uitgelokt door de aanvallen op de Servische dorpen, werden de leider van de 28ste moslimdivisie, Naser Oric, en ongeveer twintig andere leidinggevende officieren teruggetrokken uit Srebrenica. Uit documentatie blijkt dat het moslimleger geen plannen had voor de verdediging van Srebrenica en dat het leger van de Servische Republiek de stad innam met zeer weinig middelen – tweehonderd soldaten en drie tanks.

Het werkelijke doel van de moslimautoriteiten was niet alleen om een situatie te creëren waarin de NAVO Servische posities kon bombarderen zonder goedkeuring van de veiligheidsraad, maar om de etnische zuiveringen van Serviërs in de Krajina, die met directe hulp van de VS en de NAVO vanaf begin augustus 1995 werden uitgevoerd, te verbergen.

Geen behoefte om de waarheid naar buiten te brengen

Volgens dr. Bulajic is nog steeds niet vastgesteld hoeveel moslims zijn omgekomen. “Als de moslimautoriteiten daadwerkelijk het aantal slachtoffers hadden willen weten, hadden ze een volkstelling kunnen houden en die vergelijken met de telling van 1991. Op deze manier hadden men het werkelijke aantal slachtoffers kunnen vaststellen,

maar dat is niet gebeurd. Er is zelfs in 2001 geen volkstelling gedaan, terwijl een telling iedere tien jaar verplicht is. Als er een volkstelling was gedaan, was ook duidelijk geworden hoeveel Serviërs in Srebrenica en Sarajevo zijn omgekomen. Bosnië Hercegovina is het enige land waar geen volkstelling heeft plaatsgevonden in 2001. Wellicht wilde men niet dat de waarheid bekend zou worden, aangezien duidelijk zou worden dat in feite Serviërs het slachtoffer waren van etnische zuiveringen en het aantal doden bekend zou worden, omgekomen in slachtpartijen in 192 Servische dorpen in de regio van Srebrenica. Het zou ook aangetoond hebben dat de hoeveelheid omgekomen en vermiste Serviërs in Sarajevo groter was dan het aantal moslims dat gedood was in Srebrenica. Daarom beweer ik dat er geen genocide plaatsvond in Srebrenica. Oorlogsmisdaden werden aan beide kanten begaan. 'Het is van belang om exact te bepalen wie de misdaden beging en hoeveel slachtoffers van alle nationaliteiten en religies vielen, met naam en toenaam,' aldus Bulajic.

Dr. Bulajic verklaarde ook dat hij een jaar geleden opperde om een internationale conferentie over het onderwerp in ons land te organiseren, waar Paddy Ashdown, dr. Cekić en andere internationale functionarissen voor uitgenodigd moesten worden. De staatscommissie voor Srebrenica van de Servische Republiek reageerde daarop alleen dat het voorstel doorgestuurd werd naar de regering van de Servische Republiek, en daar eindigde het mee.

Ingetrokken klachten na 5 oktober 2000

"Ik wil met name het volgende schokkende feit benadrukken," zegt dr. Bulajic. De moslimregering van Bosnië-Hercegovina heeft Servië aangeklaagd bij het Internationale Strafhof voor genocide in Bosnië, waarbij ze een schadevergoeding eisten van tussen de 200 en 300 miljard dollar. Naar aanleiding van die beschuldiging produceerden wij, met de hulp van een groep internationale advocaten, solide tegen-aanklachten voor misdaden tegen Serviërs. Een van de eerste dingen die de regering van de FRY echter deed na 2 oktober 2000 was het intrekken van deze beschuldiging, terwijl de aanklacht van de moslims van Bosnië-Hercegovina bleef staan. "Ook Kroatië diende een aanklacht in tegen Servië voor genocide in hun land, terwijl ons land geen aanklachten indiende tegen Kroatië voor Jasenovac, of voor de operaties 'Flash' en 'Storm'," zegt Bulajic.

Volgens Bulajic speelt de regering van de Servische Republiek een vreemde rol in deze kwestie. Dr. Smiljko Cekić is lid van de staatscommissie voor Srebrenica van de Servische Republiek, maar niet dr. Bulajic en/of de bekende deskundigen die hij voordroeg - professor dr. Srđoljub Živanović (Londen) en George Bogdanic en Philip Corwin (New York). Namens de commissie ondertekende dr. Cekić het voorlopige rapport – de aanklacht van 12 april 2004, met betrekking tot de zogenaamde weigering van de

generale staf van het leger van de Servische Republiek en de minister van Binnenlandse Zaken om de waarheid over Srebrenica naar boven te halen.

"Het uiteindelijke rapport van de commissie van 15 oktober 2004 werd niet openbaar gemaakt," zegt Bulajic. Toen Carla del Ponte, ten overstaan van de VN veiligheidsraad en de NAVO-vergadering, beweerde dat de Serviërs hadden toegegeven dat hun leger 7.800 moslims had omgebracht, maar dat het aantal niet in het rapport werd genoemd, omdat het de commissie niet ging om het aantal slachtoffers maar alleen het aantal vermisten, en toen de moslims bevestigden dat het rapport niet in zijn geheel was gepubliceerd, concludeerde ik dat de 'genocide tegen moslims' in Srebrenica beschouwd moest worden als weer één in de rij van valse beschuldigingen.

Srebrenica was een centrum voor de jihad

"Het leger van de Servische Republiek had geen plannen om de door de VN beschermde zone van Srebrenica in juli 1995 in te nemen. Operatie 'Krivaja 95' was verwrongen (?). Srebrenica was niet gedemilitariseerd zoals vastgelegd in de resolutie van de veiligheidsraad (819/93) en in het Akkoord van de Demilitarisatie van 17 april 1993 tussen de generaals Ratko Mladić en Safet Halilović met goedkeuring van generaal Erik Vah'grené. Srebrenica werd een centrum van terroristische jihad-activiteiten, onder leiding van de 28ste moslimdivisie, die onder aanvoering stond van Naser Orić, en met de aanwezigheid van Arabische moedjaheddin. (Er zijn documenten en video's die dit bewijzen). Honderdtweeënveertig Servische dorpen werden vernietigd, de inwoners verbannen en hun huizen verbrand. Er werd melding gemaakt van veel ontvoeringen en van besnijdenis van pasgeboren jongetjes. 'Over het algemeen werden de aanvallen uitgevoerd tijdens orthodoxe feestdagen, zoals St. Petersburgdag en Kerstmis 1993,' merkt dr. Bulajic op.

Bron:

<http://www.srpska-mreza.com/Bosnia/Srebrenica/Not-a-genocide.html>

Spanning aan Turks-Iraakse grens stijgt

Van de redactie

In de afgelopen periode hebben we angstaanjagende beelden gezien vanuit Turkije. Hoe opgehitste groepen binnen de Turkse bevolking opriepen om oorlog tegen de Koerden te voeren. Gelukkig zijn er ook initiatieven waarbij de Turken en Koerden met elkaar in gesprek raken. Zo ook in Nederland.

Om ook aan onze lezers inzicht te geven, plaatsen we onderstaande persverklaring. Verder zouden we tegen de opgehitste Turken willen zeggen: **"geen volk kan vrij zijn, dat een ander volk onderdrukt"**.

PERSVERKLARING

Turks parlement geeft groen licht voor inval in Zuid Koerdistan

Vandaag, 17 oktober 2007, heeft het Turkse parlement haar toestemming verleend aan het Turkse leger om Zuid Koerdistan binnen te trekken en aanvallen uit te voeren op de kampen en stellingen die de Arbeiderspartij van Koerdistan (PKK) daar gevestigd zou hebben.

Ondanks de meerdere oproepen van de Arbeiderspartij van Koerdistan, de Koerdische partij DTP in Turkije en de Koerdische Regionale Overheid (KRG) in Noord-Irak om de bestaande eenzijdige wapenstilstand te accepteren, bleef de Turkse staat doorgaan met het uitvoeren van militaire operaties tegen de guerrillastrijders van de Arbeiderspartij van Koerdistan. Sinds het begin van het eenzijdig staakt-het-voeren op 1 oktober 2006 is er zelfs sprake van een toename van militaire operaties en er is gebruik gemaakt van chemische wapens. De Turkse staat heeft op geen enkele wijze positief gereageerd op het initiatief van de PKK.

Turkije daarentegen gaat nu zelfs zo ver dat zij bereid is om een grensoverschrijdende operatie uit te voeren om de PKK kampen te vernietigen. Met een dergelijke operatie zal zij niet alleen de vrijheidstrijders van de Arbeiderspartij van Koerdistan treffen, maar ook duizenden onschuldige Koerden die, in tegenstelling tot de bevolking van de rest van Irak, relatief veilig leven in hun eigen gebied in het noorden van Irak. Veel deskundigen betwijfelen de intentie van Turkije voor een grensoverschrijdende operatie. Zij beweren dat Turkije met deze dreigementen wil voorkomen dat de stad Kerkuk toegevoegd wordt aan het gebied van de regionale regering van Koerdistan. Begin volgend jaar zal er een referendum worden gehouden dat de toekomst van Kerkuk zal vaststellen. Het ziet er naar uit dat Kerkuk toegewezen zal worden aan de regionale regering van Koerdistan.

Mocht Turkije, ondanks internationale druk, toch doorgaan met de grensoverschrijdende operatie dan zullen er niet alleen duizenden onschuldige slachtoffers vallen, de Turkse staat zal ook de soevereiniteit schenden van Zuid Koerdistan en tegelijkertijd ook die van Irak. Dit is een duidelijke schending van de internationale verdragen. Koerdische Jongeren in Nederland veroordeelt een mogelijke inval in Irak. Wij kunnen niet accepteren dat er omwille van fascistische politieke machtsspelletjes duizenden mensen zullen omkomen en Zuid-Koerdistan met vernietiging wordt bedreigd. Juist omdat Koerdische Jongeren in Nederland niet wenst dat er onschuldige mensen gedood worden en er een bloeiende democratie wordt vernietigd omwille van een fascistische politiek spel. Een aanval door het Turkse leger op Zuid Koerdistan is voor ons een aanval op het hele Koerdische volk.

Wij roepen daarom alle democratiegezinde mensen, organisaties en instellingen op om hun stem te laten horen, en duidelijke inzet te tonen voor een duurzame oplossing van de Koerdische kwestie.

Bestuur Koerdische Jongeren in Nederland

Amsterdam 18 oktober 2007

Website: www.koerdische-jongeren.com

Email: info@koerdische-jongeren.com

NATIONALE HANNIE SCHAFT-HERDENKING

ZONDAG 25 NOVEMBER 2007
Verzamelen in de R.K. Groenmarkt Kerk,
Nieuwe Groenmarkt 12, Haarlem

13.00 uur: Openingswoord
13.15 uur: Toespraak door de heer Zoni Weisz, lid
Nederlands Auschwitz Comité

Muziek: Vrouwenkoor Malle Babbe
o.l.v. Leny van Schaik

13.45 uur: vertrek van de
STILLE TOCHT TER HERDENKING
VAN HET VERZET GEPLEEGD DOOR
VROUWEN IN 1940 - 1945 EN
TEGEN RACISME/FASCISME/DISCRIMINATIE

14.00 uur: Herdenkingsceremonie in het Kenaupark,
Haarlem, bij het Monument "Vrouw in Verzet"
Gedichten voorgedragen door Marijke Karten-Pels

Kranslegging aan de voet van het monument

Na afloop van de plechtigheid is er koffie/thee in de
Groenmarktkerk, Nieuwe Groenmarkt 12.

*De HS-herdenking in 2006. Er waren ook veel jongeren.
Foto: NCPN-Noord-Holland-Noord*

DVD met daarop het programma Via Ria zoals uitgezonden in april 1995 discussie-onderwerp Duitsers bij herdenkingen Ja of Nee

Een goede discussie, met over het algemeen goede bijdragen. O.a. van onze Celine en onze Toos Plug. Vaak kwam ook naar voren dat er onderscheid gemaakt moet worden tussen goede en slechte Duitsers. Helaas werd er niet gesproken over de rol van het naoorlogse Duitsland, dat zoals we weten uit twee delen bestond. Laat staan dat gesproken werd over de toenmalige rol van het 'eengemaakte' Duitsland, zoals we dat in "De wraak van Duitsland" in dit blad kunnen lezen. Desondanks vormde deze uitzending toch een belangrijk tijdsbeeld, met niet in de laatste plaats het optreden van 'onze' Toos en Celine. Onze lezers kunnen ook deze DVD, net als die van Pieter de Jong, tegen kostprijs bij ons bestellen. Even een briefje of e-mail naar de redactie en u ontvangt de DVD(s) snel via de post. Beide DVD's zijn overgenomen van video-banden. De kwaliteit is dus niet optimaal.

Spoor terug 1997

Radio-interview met Trudel Van Reemst-De Vries

Portret van de 82-jarige Trudel van Reemst-De Vries die in de jaren '30 als verpleegster actief was in de Spaanse burgeroorlog en zich tijdens de Tweede Wereldoorlog aansloot bij het Nederlands verzet.

Samenstelling: Kiki Amsberg

Internetadres:

<http://reload1.geschiedenis.vpro.nl/themasites/mediaplayer/index.jsp?media=35110197&referrnr=28994660&portalnr=4158511&hostname=reload1&mediatype=audio&portalid=geschiedenis#>